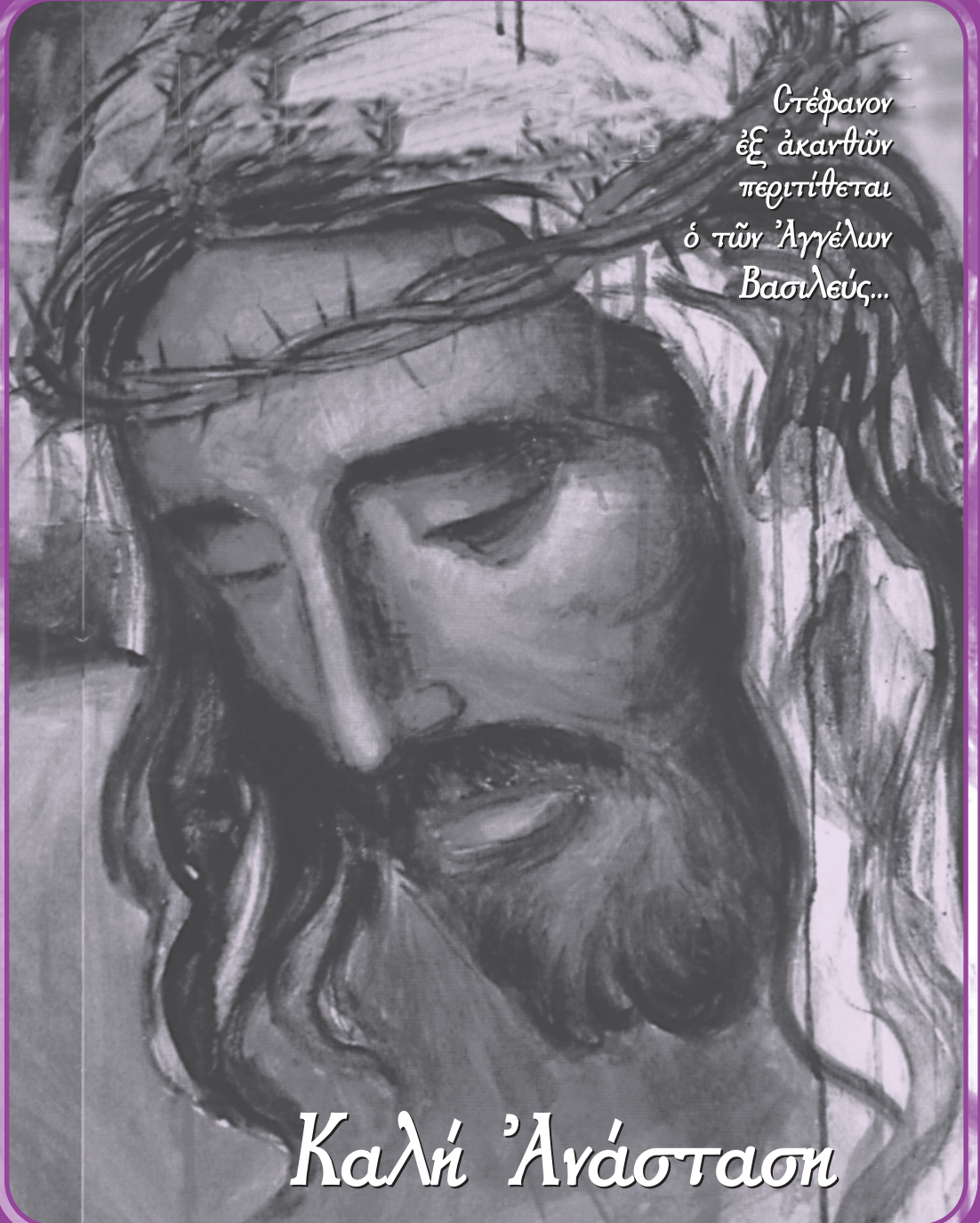

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 13

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2006

Στέφανον
ἐξ ἀκανθῶν
περιτίθεται
ὁ τῶν Ἀγγέλων
Βασιλεύς...

Καλή Ἀνάστασις

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ.13, ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2006
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ

ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ

330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391

e-mail: agnektar@mes.forthnet.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:

ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:

LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ

330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ

τηλ.-fax 26340 - 44.391

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στα χέρια σας τό δέκατο τρίτο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ενημερώσουμε τούς αναγνώστες μας, ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά έργα τής Μονής, καθώς καί τήν έκδοση αυτού τού περιοδικού, μπορείτε νά μās αποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν **ταχυπληρωμή** πού έσωκλείουμε ή μέ κατάθεση στήν **Έθνική Τράπεζα** **στόν λογαριασμό 426/440265-04**

(για τό έξωτερικό στό

No GR 520110426000042644026504

SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό όνομά σας.

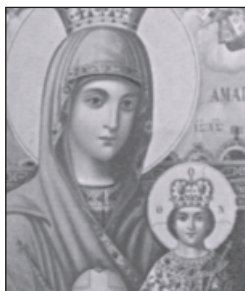
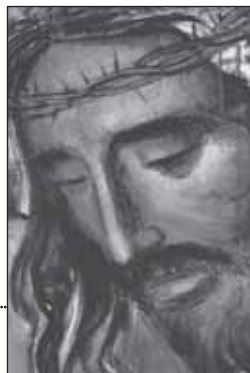
Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά για νά λάβετε τή σχετική απόδειξη.

*Σας εύχαριστούμε θερμά
Έκ τού περιοδικού*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

φωτο έξοφύλλου:

“Ο δι’ ήμάς σταυρωθείς,
Ίησους Χριστός

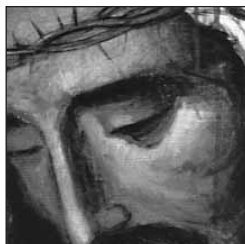
**10 ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ
ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ**

**18 ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
Ο ΑΓΙΟΣ
ΛΟΓΓΙΝΟΣ**

4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:

ΟΔΟΠΟΡΙΚΟ
ΣΤΟΥΣ
ΑΓΙΟΥΣ
ΤΟΠΟΥΣ

**24 ΜΕ ΛΟΓΙΑ
ΑΙΛΛΑ:
ΛΟΓΟΣ ΣΤΟ
ΣΤΑΥΡΟ
ΚΑΙ ΣΤΟ ΛΗΣΘΗ**

**21 ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΡΙΕΣ:
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ
ΝΕΣΤΩΡ**

Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφρασί"

Διανύουμε τή μεγάλη Σαρακοστή ἢ ὁποῖα φτάνει στό τέλος της... "Ὅλο αὐτό τό διάστημα ἀγωνιζόμαστε νά νοιώσουμε, ἔσω λίγο, πιό κοντά στό Θεό, πού ἀπό ἄπειρη ἀγάπη στό κάθε πλάσμα Του, ἤρθε στή γῆ καί παρέδωσε ἐκούσια τόν ἑαυτό Του σέ προδοσία, σέ χλευασμούς, σέ ραπίσματα, κολαφίσματα, μαστιγώσεις καί τέλος στή φρικτή σταύρωση...Κι ἐμεῖς, πολλές φορές ἀπλοί θεατές τοῦ φρικτοῦ πάθους, χωρίς συμμετοχή, οὔτε σωματική οὔτε κυρίως ψυχική, κενοί, ἀδειοί, ἀδιάφοροι στά μεγαλειώδη γεγονότα, πού γιά μία ἀκόμη φορά διαδραματίζονται μέ μοναδικό σκοπό νά ἀφιπνισθοῦμε ἀπό τή νόρκη πού ἔχουμε πέσει...Καθώς οἱ ἡμέρες τοῦ ἀρχάντου Πάθους Του πλησιάζουν, ὁ νοῦς μας τρέχει στά μέρη ὅπου συνέβησαν ὅλα αὐτά, στοὺς Ἁγίους Τόπους, στόν Γολγοθᾶ καί στόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ μας, ἐκεῖ πού γιά ἄλλη μία φορά βρέθηκα σάν προσκυνήτρια λίγους μῆνες πρίν. Ἀκόμη ἀντηχοῦν στ' αὐτιά μου τά λόγια τοῦ πατρὸς Σαμουήλ: «**ΔΕΝ ΧΟΡΤΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΑΣ, ἀδελφή...**». Πραγματικά, πολλές φορές θυμᾶμαι τά λόγια του, τά νοιώθω, σχίζουν τήν καρδιά μου, πληγώνουν τή νεκρωμένη ὑπαρξή μου, γιατί ξέρω πόσο ἀληθινά εἶναι. **Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΝΗΣΥΧΗ ΜΕΧΡΙ Ν' ΑΝΑΠΑΥΘΕΙ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ,** ὅπως λέει μέ ἀγωνία καί ὁ Ἱερός Αἰγυπτίνος. Πόσοι ὅμως ἀπό ἐμᾶς ἀναζητοῦν τόν Χριστό, πόσοι ἀπό ἐμᾶς ἔχουμε συνηθιστοῦμε ὅτι αὐτό εἶναι τό νόημα καί ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, ὅτι μόλις ἐνωθοῦμε μαζί Του ὅλα τ' ἄλλα θά βροῦν τή θέση τους; Ἀδειάσαμε τή ζωῆς μας ἀπὸ τόν Θεό, Τόν ἐγκαταλείψαμε κι ὅταν τυχαίνει νά πάμε στήν Ἐκκλησία, πάμε ὡς θεατές καί ὄχι ὡς μέτοχοι τῆς θεότητος. Ὁ Χριστὸς μας ἤλθε στή γῆ γιά νά μᾶς ἀνεβάσει στόν Οὐρανὸ καί ἐμεῖς φύγαμε ἀκόμα πιό μακριά Του, Τόν ἐγκαταλείψαμε, ὅπως τότε πού ἔμεινε Μόνος πάνω στό Σταυρὸ. Ἀπομονώσαμε τόν Ἀχώρητο Θεὸ στοὺς τοίχους τῶν ναῶν καί ἐμεῖς χαράξαμε τήν πορεία τῆς ζωῆς μας χωρὶς

Ἐκεῖνον. Γι' αὐτὸ καί χάσαμε τόν σκοπὸ μας καί μαζί μέ αὐτόν χάσαμε καί κάθε τι ὁμορφο πού νοιώθαμε σάν ἄνθρωποι. Ἀκόμα καί αὐτὴ ἡ φυσική ἀγάπη χάθηκε καί γύρω μας ὑπάρχει μόνο μίσος καί κακία. Γίναμε σάν τά ἄγρια θηρία καί δέν ξέρουμε γιατί καί τί φταίει. Χάσαμε τόν δρόμο μας, φίλοι μου καλοί, καί πέφτουμε στό χάος ἀβοήθητοι, χωρὶς ἀκόμα νά τό συνηθειοποιῶμε καί συνηθειοποιώντας τό νά μετανοοῦμε. Γιατί ὑπάρχει ἀκόμα ἐλπίδα, ἡ μετάνοια, ἡ ἐμπρακτὴ δηλαδή ἐπιστροφή μας στόν Θεό, ἐκεῖ πού θά ξεκουραστοῦμε καί θά ξαναβροῦμε δύναμη καί ἐλπίδα γιά νά συνεχίσουμε τόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἐπαναπροσδιορίζοντας τόν στόχο μας, τόν σκοπὸ μας. Καί ὅσοι μέ τῆ βοήθεια τοῦ Θεοῦ προχωροῦμε πρὸς Ἐκεῖνον, πρὸς τὴν ἀσφαλὴ Του ἀγκαλιά, ἔχουμε νά διανύσουμε πολὺ δρόμο, γιατί πραγματικά δέν χορταίνεται ὁ Χριστὸς μας...Γιατί ὅσο Τόν ἀγαπᾶς, τόσο θέλεις νά Τόν ἀγαπήσεις περισσότερο, γιατί ποτέ δέν φτάνει καί ποτέ δέν εἶναι ἀρκετὸ. Ὅσο ἐρχεσαι κοντά Του, τόσο θέλεις νά ἔρθεις ἀκόμα περισσότερο κοντά, γιατί ποτέ δέν ἀρκεῖ, κι ἔτσι συνεχίζεις τόν ἀγῶνα σου, τὴν προσπάθεια, νά φτάσεις λίγο ἀκόμα, νά Τόν ἀγαπήσεις οὐσιαστικά καί νά ἐνωθεῖς μαζί Του αἰώνια... Καί ὁ ἀγῶνας αὐτὸς δέν ἔχει τέλος καί σέ γεμίζει, σοῦ ἀνακουφίζει τοὺς πόνους, σοῦ ἀναπληρώνει κάθε κενό, σοῦ διώχνει τὴν ἀπελπισία, ἀπομακρύνει κάθε τι πού μπορεῖ νά σέ χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. "Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;" (Ρωμ. 1'35). Τίποτα καί κανεὶς δέν μπορεῖ νά μᾶς χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μόνο ὁ ἑαυτὸς μας, μόνο ἡ ἀμετανοησία μας καί ἡ ἐμπαθῆς μας ἄγνοια.

Ἄς γνωρίσουμε λοιπὸν τὸ Θεὸ καί τότε νά εἶσθε σίγουροι ὅτι θά νοιώσουμε ὅτι ὁ Χριστὸς μας δέν χορταίνεται...

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

τῶν νεκρωμένων ψυχῶν μας...

Ἡ Ἡγουμένη,

† Μόνικα Μοναχὴ καί οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφές.

‘Οδοιπορικό στους **ΑΓΙΟΥΣ** **ΤΟΠΟΥΣ**

“Καί λαβὼν τὸ
Σῶμα ὁ Ἰωσήφ,
ἐνετύλιξεν αὐτὸ
σινδόνι καθαρᾷ
καὶ ἔθηκεν αὐτό
ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ
μνημείῳ ὃ ἐλατόμη-
σεν ἐν τῇ πέτρᾳ...”

(Ματθ. κζ'59-60)

‘Ο Τάφος τοῦ Χριστοῦ μας

Ἱεροσόλυμα

Ἡ Ἁγία Γῆ!

Τά χώματα ἐκείνα πού πάτησε ὁ Ἰδιος ὁ Κύριός μας, ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, ὁ ἀέρας πού Ἐκεῖνος ἀνέπνεε, τά βουνά πού περιδιάβηκε τὸ βλέμμα Του, ὁ ἅγιος ἐκεῖνος τόπος πού διάλεξε γιὰ νά ζήσει τὴν ἐπίγεια ζωή Του:

Ἡ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ. Ἐκεῖνος ὁ τόπος πού ἔγινε τόπος ἐκλογῆς τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ μας γιὰ νά τελεστεῖ τὸ μεγαλύτερο μυστήριο, ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ Σταύρωση καὶ ἡ ἔνδοξη Ἀνάστασις

Του. Φθάνοντας σάν ταπεινοὶ προσκυνητὲς στὴν Ἁγία Γῆ τὰ βήματά μας μᾶς ὀδηγοῦν ἀπευθείας στό μεγάλο Ναό τῆς Ἀναστάσεως πού ἔχτισε ἡ Ἁγία Ἑλένη τὸ 336μ.Χ. καὶ ὁ ὁποῖος ξαναχτίστηκε τὸ 626μ.Χ., ἀφοῦ τὸ 614μ.Χ. καταστράφηκε ὀλοσχερῶς ἀπὸ τοὺς Πέρσες. Τὸ 998 μ.Χ. κατέκαψαν πάλι τὸν Ἱερό Ναό καὶ τὸ 1026 μ.Χ. ὁ Μιχαὴλ ὁ Παφλαγῶν τὸν ξαναέχτισε. Ἀπὸ τότε ἐπισκευάστηκε πολλές φορές καὶ περιλαμβάνει οὐσιαστικά τὸ κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου, τὸν φορικτὸ Γολγοθᾶ, τὸ σημεῖο τῆς Ἀποκαθηλώσεως, τὴν προσωρινὴ φυλακὴ τοῦ Χριστοῦ, τὸ σημεῖο τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἑλένη, τὶς κολῶνες τῆς φραγγελώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ σημεῖο ὅπου ὁ Ἐκατόνταρχος Λογγίνος μετανόησε καὶ ὁμολόγησε ὅτι ὁ Χριστὸς μας εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμα περιλαμβάνει τὸ παρεκκλήσιο στό ὁποῖο ἔγινε τὸ “μὴ μου ἄπτου”, τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὅπου σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔθεσαν οἱ στρατιῶτες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Κυρίου μας τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, τὸν Τάφο τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀρμαθαίας. Ἐξω ἀπὸ τὸ Ναό, στὴν Ἁγία Αὐλὴ καὶ ἀκριβῶς στὴν εἴσοδο τοῦ

Ἄποψη τῆς παλαιᾶς πόλεως Ἱερουσαλήμ

Πανιέρου Ναοῦ, βρίσκεται ἡ μαρμάρινη κολῶνα, πού σχίσθηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Φῶς, τὸ 1579, ὅταν οἱ Ἀρμένιοι δωροδόκησαν τὸν διοικητὴ τῆς πόλης καὶ δὲν ἐπέτρεψε στὸν ὀρθόδοξο Πατριάρχη τὴν εἴσοδο στό ναό γιὰ νά πάρει ἀπὸ τὸ κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου τὸ Ἅγιο Φῶς. Ὁ Πατριάρχης ἐκεῖνη τὴ χρονιά, μαζί μὲ τὸ ποιμνίό του, στάθηκαν μπροστά στὴν εἴσοδο ὅπου βρισκεται ἡ κολῶνα αὐτή. Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα καὶ κατέβηκε τὸ Ἅγιο Φῶς στὸν Πανάγιο Τάφο, ἀμέσως ἐξωστρακίστηκε καὶ ἔσχισε τὴ μαρμάρινη κολῶνα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ ἄναψε τὶς λαμπάδες τοῦ Πατριάρχη καὶ κατόπιν ὄλου τοῦ ὀρθόδοξου ποιμνίου.

Ἡ ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ

Τὸ ἅγιο κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου, διαιρεῖται σὲ δύο μέρη, στὸν προθάλαμο, μέσα στὸν ὁποῖο ὑπάρχει τμημα ἀπὸ τὸν ἀποκυλισθέντα λίθο καὶ στὸν κυρίως θάλαμο, ὅπου βρῖσκεται ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ Μεγάλο Σάββατο, στίς 11 τὸ πρωῒ, σφραγίζεται ὁ Πανάγιος Τάφος μὲ γνήσιο κερί, τὸ ὁποῖο ἔχει λειτουργηθεῖ γιὰ 40 ἡμέρες στὸν

Πανάγιο Τάφο. Πάνω στον Πανάγιο Τάφο τοποθετείται η φυλλάδα με τις ευχές και τέσσερις δεσμίδες με τά γνωστά μας 33άρια κεριά. Στίς 12 τό μεσημέρι εισέρχεται στό Ναό τής Άναστάσεως ό Πατριάρχης μέ τή συνοδεία του. Άφου περιέλθουν τρεῖς φορές τό Άγιο Κουβούκλιο μέ λάβαρα καί ἔξαπτέρυγα, ψάλλουν ἀργά τό “Φῶς ἰλαρόν” καί κατόπιν ό Πατριάρχης, πού μένει μόνο μέ τό σιχαίρι του χωρίς τήν ὑπόλοιπη βαρύτερη στολή του, ἀφου τοῦ γίνει σωματικός ἔλεγχος ἀπό τούς φύλακες τοῦ Ναοῦ γιά νά μήν ἔχει ἐπάνω του σπύρτα ἢ ἀναπτῆρα, εισέρχεται στόν Πανάγιο Τάφο μόνος του, γονατίζει καί διαβάζει ἀπό τήν φυλλάδα τίς καθορισμένες ευχές. Ξαφνικά ἀκούγεται βοητό καί ό θάλαμος γεμίζει γαλάζιο φῶς. Τότε τό γαλάζιο φῶς μεταβάλλεται σ’ ἓνα λευκό δίσκο, σάν τό φῶς τής Μεταμορφώσεως στό

ῥος Θαβῶρ καί κάθεται στό κεφάλι τοῦ Πατριάρχη. Ὅταν ό Πατριάρχης τελειώσει τίς ευχές, παίρνει στά χέρια του τίς τέσσερις δεσμίδες μέ τά κεριά καί τίς ἀνηψώνει καί τότε, λές καί ἀγγίζει ἀναμμένο καμίνι, αὐτομάτως, ἀνάβουν ἡ ἀκοίμητη κανδήλα καί οἱ τέσσερις δεσμίδες μέ τά κεριά καί τότε ό Πατριάρχης μέ τό Άγιο Φῶς στά χέρια ἐξέρχεται ἀπό τόν Πανάγιο Τάφο καί δίνει τή μιά δεσμίδα κεριά στόν ἐκπρόσωπο τῶν Ἀρμενίων πού περιμένει ἔξω ἀπό τό κουβούκλιο καί τήν ἄλλη δεσμίδα σέ ὀρθόδοξο Ἱεράρχη καί τήν ἄλλη δεσμίδα στους ἐκπροσώπους τῶν Λατίνων, Κοπτῶν καί Συρίων. Τό 1960 συνέβη τό ἑξῆς: Ἐνας Ἀβησσινός μοναχός κατάφερε καί κρύφτηκε στόν προθάλαμο τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐκεῖ πού εἶναι ό Άγιος Λίθος, ὅπως εἶπαμε. Ὅταν βγῆκε, μετά τήν κάθοδο τοῦ Άγίου Φωτός, οἱ

Ὁ Τάφος τής Παναγίας μας στόν κῆπο τής Γεσθημανῆ.

Ἀρμένιοι ἄρχισαν νά τόν κτυποῦν μέ μανία μέ γροθιές καί κλωτσιές. Ὁ Ἀθισσυνός μοναχός ἀτάραχος ὑπέφερε σάν μάρτυρας καί τοῦς ἔλεγε: “Χτυπεῖστε με ὅσο θέλετε. Ἐγώ εἶδα καί ἀπόλαυσα ἐκεῖνο πού γιά 30 ὀλόκληρα χρόνια ἐπιζητοῦσα μέ πάθος. Ἔβλεπα μέσα στό Κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου τόν Ἀρχιερέα νά βρισκεται ὀλόκληρος μέσα σέ μία φλόγα καιομένης φωτιᾶς καί ὀλόκληρο τό Ἅγιο Κουβούκλιο τυλιγμένο στίς φλόγες. Τώρα εἶμαι εὐχαριστημένος καί νά πεθάνω μέσα στό πέλαγος αὐτό τῆς οὐράνιας εὐτυχίας καί εὐλογίας”. Μόλις ἄκουσαν αὐτήν τήν ὁμολογία του οἱ Ἀρμένιοι σταμάτησαν νά τόν κτυποῦν κι ἔτσι ὁ Ἀθισσυνός μοναχός σόθηκε.

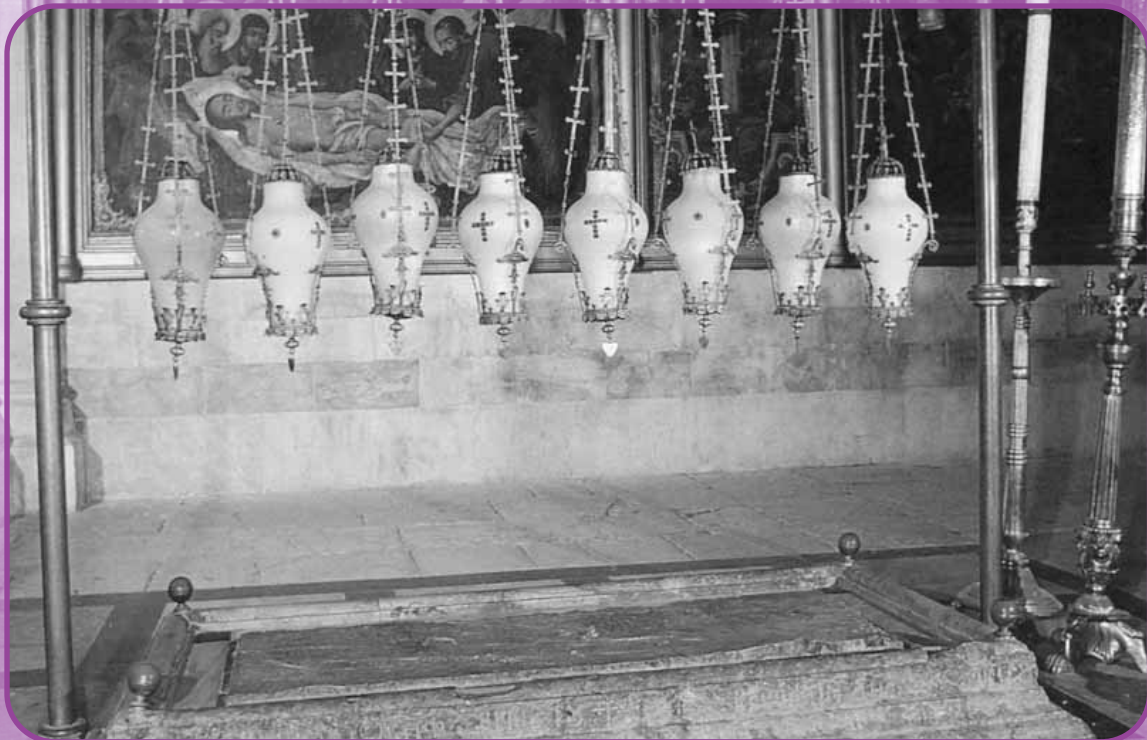
Τό Ἅγιο Φῶς βγαίνει στόν Πανάγιο Τάφο τό μεσημέρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, πού λέγεται καί πρώτη Ἀνάσταση, γιατί ἀκριβῶς ἐκεῖνη τήν ὥρα γίνεται ὁ Ἑσπερινός τῆς Ἀναστάσεως καί γι’ αὐτό ὅσοι πηγαίνουμε στήν Ἐκκλησία τό Μεγάλο Σάββατο τό πρωῒ βλέπουμε τήν ἑορταστική ἀτμόσφαιρα καί ὄχι τά πένθημα πού βλέπαμε ὅλη τή Σαρακοστή καί τή Μεγάλη Ἑβδομάδα. Τό Ἅγιο Φῶς προσαναγγεῖ τόν Ἀναστάνα Χριστό μας καί εἶναι τό θαυμαστό ἐκεῖνο σημεῖο πού ἀκόμα μᾶς δίνει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μας μέσα ἀπό τόν Πανάγιο Τάφο, στό σημεῖο ἀκριβῶς πού ἔκλεισε στά σπλάχνα τῆς ἡ γῆ τό Ἅχραντο Σῶμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ο ΦΡΙΚΤΟΣ ΓΟΛΓΟΘΑΣ- ΚΡΑΝΙΟΥ ΤΟΠΟΣ

Τό Κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ὁ Γολγοθᾶς εἶναι ὁ βράχος πάνω στόν ὁποῖο ἔστησαν τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ μας μετά τήν Σταύρωση. Εἶναι ὁ ἱερός βράχος πού ποτίστηκε ἀπό τό Ἅχραντο Αἷμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πού σχίσθηκε ἀπό ἄνωθεν ἕως κάτω, ὅταν ὁ Χριστός παρέδωσε τό Πνεῦμα στά χέρια τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε μάρτυρας τῶν θρῆνων καί τοῦ πόνου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν Μυροφόρων καί τοῦ ἡγαπημένου Ἰωάννη, εἶναι ὁ ἱερός ἐκεῖνος βράχος πού ἔγινε τό κέντρο τῆς σωτηρίας μας. Αὐτό τό νοιώθουμε ὅταν γονατίζουμε στό σημεῖο ἐκεῖνο τό φρικτό τῆς Σταυρώσεως καί προσπαθοῦμε νά χωρῶσουμε στόν ἀνθρώπινο νοῦ μας τήν Θεία

Ἡ πέτρα τῆς Ἀποκαθλώσεως τοῦ Κυρίου μας.

Οἰκονομία, τὴν ἀπειρὴ ἀγάπη, τὴν ἀνεκλάλητη θυσία, πού ἕνας Θεὸς πεθαίνει πάνω στό Σταυρό σάν κακούργος γιά νά λυτρώσει τούς κακούργους, ὅλους ἐμᾶς, πού ξεχνᾶμε τὴν θυσία Του, τὴν ἀγάπη Του τό ἔλεός Του καί τρέχουμε μακριά Του...

Κάτω ἀκριβῶς ἀπό τό Γολγοθᾶ εἶναι τό παρεκκλήσιο τοῦ Ἀδάμ, πού σύμφωνα μέ τὴν ἀρχαία παράδοση ἦταν θαμμένο τό Κρανίο τοῦ Ἀδάμ καί γι' αὐτό τό σημεῖο αὐτό ὀνομαζόταν Κρανίου Τόπος. Σύμφωνα λοιπόν μέ τὴν Παράδοση ὁ Νῶε, κατὰ τόν κατακλυσμό, πήρε μαζί του στήν κιβωτό καί τὰ ὄσῳ τῶν Πρωτοπλάστων, τὰ ὁποῖα φύλαττε μέ πολύ σεβασμό. Μετά τόν κατακλυσμό, μοίρασε αὐτά τὰ ὄσῳ ὡς πολυτίμη κληρονομιά στους τρεῖς γιούς του Σὴμ, Χάφ καί Ἰάφεθ. Τὰ ὄσῳ αὐτὰ ἀργότερα βρέθηκαν στά χέρια τοῦ Μελχισεδέκ, τοῦ πρώτου ἰδρυτῆ τῆς Σαλήμ (πού σημαίνει εἰρήνη, ὅπως ὀνομαζόταν ἡ Ἱερουσαλήμ ὅταν χτίστηκε). Ὁ Μελχισεδέκ ἐνταφίασε τὰ ὄσῳ καί τὴν κἀρα τοῦ Ἀδάμ. Ἐκεῖνο πού εἶναι βέβαιο εἶναι

ὅτι ὅταν ὁ Κύριος πάνω στό Σταυρό εἶπε “τετέλεσται” καί σχίσθηκε ὁ βράχος, τό Αἷμα πού ἔρευσε ἀπό τό Σῶμα Του πέρασε μέσα ἀπό τόν βράχο καί κυλώντας στό κρανίο τοῦ Ἀδάμ τό ἀπέπλυσε ἀπό τὴν προπατορική ἀμαρτία. Γι' αὐτό ἀκριβῶς καί ἐπικράτησε ἡ συνήθεια νά ἀμιογραφεῖται κάτω ἀπό τό Σταυρό, ἀκριβῶς κάτω ἀπό τὰ πόδια τοῦ Κυρίου, ἡ κἀρα τοῦ Ἀδάμ μέ δύο ὄσῳ.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ ἘΝΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ ΤΗΣ ἉΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ἹΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Μέσα στά τείχη τῆς Ἁγίας Πόλεως εἶναι τό μέγα Μοναστήρι, τό Πατριαρχεῖο δηλαδή, μέ διάφορα παρεκκλήσια, ὅπως τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, τῆς Ἁγίας Θέκλας καί βρίσκονται τὰ κελλιά καί γενικά οἱ χώροι τοῦ Πατριάρχη καί τῆς ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος.

Πολύ κοντά στό Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως

υπάρχει τό Μοναστήρι τῆς Μεγάλῃς Παναγιάς, ὅπου ἀσκήτεψε ἡ ὁσία Μελάνη καί σώζονται σπουδαῖα κειμήλια καί λείψανα, ἐνῶ στό ὑπόγειο τῆς Μονῆς ὑπάρχει τό ἀσκητήριό τῆς, ὁ τάφος τῆς ὁσίας καί οἱ ἀλυσίδες τῆς ἀσκητικῆς τῆς ἀθλήσεως.

Ἡ ὁδός τοῦ Μαρτυρίου εἶναι ὁ δρόμος ὅπου βάδισε ὁ Χριστός μας ἀπό τό Πραιτώριο μέχρι τό φρικτό Γολγοθά. Στό δρόμο αὐτό ὑπάρχουν 14 στάσεις, ὅσες φορές ἔπεσε ὁ Χριστός μας ἀπό τό βάρος τοῦ Σταυροῦ καί σέ κάθε μία ἀπό αὐτές τίς στάσεις ἔχει ἀνεγερθεῖ ἐκκλησία. Προχωρώντας τήν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου δεξιὰ συναντᾶμε τό σπίτι τῆς Ἁγίας Βερονίκης, ὅπου πάνω στό μανδήλιό τῆς, καθὼς σκούπισε τό ἅγιο Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μας, ἀποτυπώθηκε ἡ Ἁγία Του Μορφὴ θαυματουργικά. Λίγο πιό κάτω συναντᾶμε τόν οἶκο τοῦ Σίμωνα τοῦ Κυρηναίου, πού βοήθησε τόν Χριστό νά σηκώσει τό Σταυρό. Τό Πραιτώριο εἶναι ἡ φυλακή τοῦ Χριστοῦ μας, ἐνῶ σώζεται ἐπίσης τό Μοναστήρι τῶν Θεοπατόρων Ἰωακεῖμ καί Ἄννης, ὅπου εἶναι τό σημεῖο πού γεννήθηκε ἡ Θεοτόκος.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ἐξω ἀπό τά τείχη τῆς πόλεως ὑπάρχει τό σπήλαιο τῆς Γεσθημανῆ, ὅπου βρίσκεται ὁ Τάφος τῆς Παναγίας μας. Κατεβαίνοντας ὁ προσκυνητής 40 σκαλιὰ βρίσκεται ἐκθαμβος μπροστά στόν βράχο πού ἔστω γιά λίγο φιλοξένησε τό ἄψυχο σῶμα τῆς Θεοτόκου, πού ὁμως μετέστη στους Οὐρανούς καί δέν γνώρισε φθορά.

Ἐπάρχουν πολλά ἀκόμα προσκυνήματα στήν Ἁγία Γῆ πού ὄλοι μας εὐχομαί ἔστω μία φορὰ στή ζωὴ μας νά ἀξιωθοῦμε νά ἐπισκεφθοῦμε. Ὅπως μᾶς εἶπε ὁ Γέροντας π. Χρυσόστομος στόν Ἅγιο Γεράσιμο τόν Ἰορδανίτη καθὼς φύγαμε ἀπό τά Ἱεροσόλυμα, ἓνα κομμάτι τῆς καρδιάς μας ἔμεινε ἐκεῖ, στά πανάγια προσκυνήματα πού ἄγιασε ἡ παρουσία τοῦ Νυμφίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

**ἀποσπάσματα ἀπό τό βιβλίον
"Ο ΧΡΥΣΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ",
Ἐκδόση τῆς Μονῆς μας**

*Ἡ μαρμάρινη κολῶνα στήν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ
τῆς Ἀναστάσεως πού σχίσθηκε καθὼς κατέβηκε
ἀπό μέσα τῆς τό Ἅγιο Φῶς*

Οί χαιρετισμοί της Θεοτόκου, πού μέ τόσο θερμή παρακολουθεί ό όρθόδοξος λαός κάθε Μεγάλη Τεσσαρακοστή, εἶναι από τά πιά ύψηλά κατορθώματα της ιερᾶς ύμνωδίας. Γιά τούς ἀναγνώστας της “Μοναχικῆς Ἐκφρασης” δίνουμε σ’ αὐτό τό τεύχος μία σύντομη ἐρμηνεία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, γιά νά τόν ἐννοοῦν καλύτερα ὅταν τόν ἀκοῦνε.

Α ΣΤΑΣΙΣ

Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό χαιρε. Καί σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν, Κύριε, ἐξίστατο καί ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα.

Όταν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ πῆγε στὴν Παρθένη Μαρία γιά νά της ἀναγγελεῖ ὅτι θά γινόταν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, εἶδε ὅτι ἐνῶ ἀκούσαν ἡ ἀσωμάτη φωνή του, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπαιρνε σῶμα μέσα στά ἄσπια σπλάγχνα της Παναγίας. Ἐθαύμασε, λοιπόν, τό αἶλο καί οὐράνιο αὐτό πνεῦμα καί ἀρχισε νά ἀπευθιῖν στὴ Θεοτόκο τά παρακάτω “χαῖρε”.

Χαῖρε, δι’ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει. Χαῖρε, δι’ ἧς ἡ ἀρά ἐκλείπει.

Μές ἀπό τὴν Παναγία θά ἔβγαине ἡ λάμψη της Μχαρᾶς, δηλαδή ὁ Λυτρωτής. Καί πάλι μέσ ἀπό τὴν Παναγία θά δινόταν στοὺς ἀνθρώπους ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τὴν κατάρα τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις. Χαῖρε τῶν δαζυρῶν της Εὐᾶς ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, γιατί μέ σένα ξαναφαναίξει κοντά του τόν ὀπτεμένο Ἀδάμ ὁ Θεός καί λυτρώνει τὴν Εὐᾶ ἀπό τά δάκρυά της.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς. Χαῖρε, βάθος δυσθεωρήτων καί ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Οἱ ἀνθρώπινοι λογισμοὶ δέν μποροῦν νά φτάσουν εὐκόλα στο ὕψος της ἀξίας πού σου ἔδωσε ἡ Χάρις. Καί τά μάτια τῶν ἀγγέλων δέν μποροῦν νά βυθοσκοπήσουν τό μυστήριό πού ἐκπροσωπεῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις βασιλέως καθέδρα. Χαῖρε, ὅτι βαστάξεις τὸν βαστάζοντα.

Κρατᾶς στά γονάτά σου ὡς ἐπίγειος θρόνος τόν Κύριον τοῦ παντός. Βαστάξεις Ἐκεῖνον πού ὅλα τά βαστάζει.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαινῶν τὸν ἥλιον. Χαῖρε γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Εἶσαι ὁ αἰγερινός πού λάμπεις πρὶν ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος της Δικαιοσύνης, ὁ Χριστός. Εἶσαι ἡ γυναῖκα πού ἀπό σένα πῆρε σάρκα ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Χαῖρε, δι’ ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις. Χαῖρε δι’ ἧς βροφουρεῖται ὁ Κτίστης.

Εἶσαι ἐκεῖνη μέ τὴν ὅποια ἀνανεῶνεται ἡ κτίση καί ἄπο τὴν ὅποια προῆλθε ὡς βρέφος ὁ Κτίστης.

Βλέπουσα ἡ ἁγία ἐαντὴν ἐν ἀγγελία, φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως: τό παράδοξόν σου της φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται. Ἀσπῶρον γὰρ συλλήψεως τὴν κίνησιν πῶς λέγεις;

Βλέποντας ἡ Μαρία ὅτι ἦταν παρθένος, ἀτόρησε πῶς θά ἦταν δυνατόν νά γεννήσει παιδί. Σάστισε στά λόγια τοῦ Ἀρχαγγέλου καί ταράχθηκε. Τῆς φάνηκαν παράδοξα καί δέν μποροῦσε νά τὰ ἐννοήσει. Καί μέ τό θάρρος της ἀγνόητος, τόν ρώτησε πῶς θά γινόταν αὐτό πού της μίλησε, ἀφοῦ ἦταν παρθένος.

Γνώσιν ἀγνωστον γνῶναι ἢ Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα: Ἐκ λαγόνων ἀγνῶν υἰὸν πῶς ἔστι τεχθῆναι δυνατόν λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φόβῳ πλήν κραυγάζων οὕτω.

Αὐτὸ πού ζητοῦσε νὰ μάθει ἡ Παναγία ἦταν γνώση, Αὐτοῦ ξεπερνοῦσε τὴ δύναμη τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ. Ἦταν θεῖο μυστήριον. Ἐρωτᾷ ὁμοῦ τὸν ἄλλο λειτουργό τοῦ Ὑψίστου καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τῆς πει πῶς θὰ συμβεῖ νὰ γεννήσει παιδί ἀπὸ παρθενικά σπλάγχνα. Καὶ ὁ Γαβριὴλ, ἔμφοβος ἐνώπιον ἐκεῖνης πού θὰ ἔδινε στὸν κόσμον τὸν Σωτῆρα, τῆς λέγει μὲ λειτουργικὴ φωνή:

Χαῖρε, βουλῆς ἀποροῆτου μύστις, χαῖρε σιγῆς δεομένων πιστῆς.

Χαῖρε σὺ πού ὁ Κύριος σέ ἀξιώνει νὰ μάθεις τὴ Μυστικὴ Του ἀπόφαση καὶ θέληση, σὺ πού τὰ ἀνέκφραστα πληροφοροῦσαι μὲ τὴν πίστη.

Χαῖρε, τὸν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον. Χαῖρε, τὸν δογματῶν αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

Ἡ Παναγία εἶναι τὸ πρῶτο καὶ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ θεαίματα τῆς ἐνσάρχου οικονομίας. Εἶναι ἀκόμα ἡ βάση καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τῶν δογμάτων τῆς πιστέως

ληψιν τῇ ἀπειρογάμῳ καὶ τὴν εὐκαρπον ταύτης νηδὺν ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν ἅπασι, τοῖς θέλουσι θεορῆξιν σωτηρίαν ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως.

Ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου ἔπεσε κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό πάλιν ἐπὶ τὴν Μαρία καὶ τὴν ἠσκιώσε. Καὶ ἡ εὐκαρπη κοιλία τῆς ἔγινε γιὰ μᾶς γλυκὸ χωράφι, ἀπ' ὅπου θεορῆσαμε τὴ σωτηρία, ψάλλοντας Ἀλληλοῦια.

Ἔχουσα θεοδόχον ἢ Παρθένος τὴν μητρὰν, ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ. Τὸ δὲ βρέφος ἐκεῖνης, εὐθὺς ἐπιγνόν τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε. Καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Μετὰ τὸν Εὐαγγελισμό ἡ Παναγία πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἐλισάβετ τὴ συγγενὴ τῆς, πού ἦταν ἡδη ἔγκυος στὸν Προδρόμο. Καὶ μόλις ἡ Μαρία, πού εἶχε συλλάβει τὸ Χριστό, πλησίασε τὴν Ἐλισάβετ, τὸ βρέφος πού ἦταν στὴν κοιλία αὐτῆς τῆς τελευταίας κατάλαβε ὅτι ἦταν ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ σκόπησε. Καὶ μὲ τὰ σιωπήματα αὐτὴν χαϊρέτησε ὡς ἔζη:

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλήμα. Χαῖρε καρποῦ ἀκηράτου κτήμα.

Χαῖρε κλήμα ἀπὸ τὴν ἀμαράντη ρίζα τοῦ οἴκου Δαυὶδ. Χαῖρε σὺ πού τὸν ἀφθαρτο καρπὸ κατέχεις,

Ἐρμηνεῖα τῶν Χαιρετισμῶν

μας στὸν Χριστό.

Χαῖρε, κλίμαξ ἐπουράνι, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός. Χαῖρε, γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν.

Κλίμαξ πού κατέβηκε ὁ Θεός, γιὰ νὰ ἔλθει ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ στὴ γῆ, εἶναι ἡ Παναγία. Καὶ συγχρόνως γέφυρα, πού μᾶς ἀνεβάζει ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό.

Χαῖρε τὸ τῶν ἀγγέλων πολυθρόνητον θαῦμα. Χαῖρε τὸ τὸν δαιμόνων πολυθρόνητον τραῦμα.

Εσένα θαυμάζουν οἱ ἄγγελοι καὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μεταδίνει τὰ σχετικὰ μὲ σέ. Καὶ σὺ εἶσαι πού τραυματίσες καίρια τοὺς δαίμονες.

Χαῖρε, τὸ φῶς ἀρρήτου γεννήσασα. Χαῖρε τὸ πῶς μὲν ἀνεδίδαξασα.

Γέννησες τὸ Φῶς τοῦ κόσμου μὲ τρόπο ἀνεῖπωτο καὶ γανεῖς δέν μπορεῖ νὰ καταλάβει τὸ πῶς.

Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνῶσιν. Χαῖρε πιστῶν καταναγάζουσα φρένας.

Εἶσαι κάτι πού οἱ σοφοὶ δέν μποροῦν νὰ ἐνοήσουν. Εἶσαι ἡ αἰγὴ, πού λάμπει στό νοῦ τῶν πιστῶν.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου ἐπεσκάισε τότε πρὸς σύλ-

δηλαδὴ τὸν Ἰησοῦ.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον. Χαῖρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

Σὺ εἶσαι ὁ ἀγρός ὅπου βλάστησε ὁ φιλάνθρωπος Σγεωργός, δηλαδὴ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Σὺ εἶσαι τὸ χῶμα ὅπου φύεται ὁ Φυτευτὴς τῆς ζωῆς μας.

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰκτιρῶν. Χαῖρε, τράπεζα βαστάζουσα εὐθηριὰν ἰλασμόν.

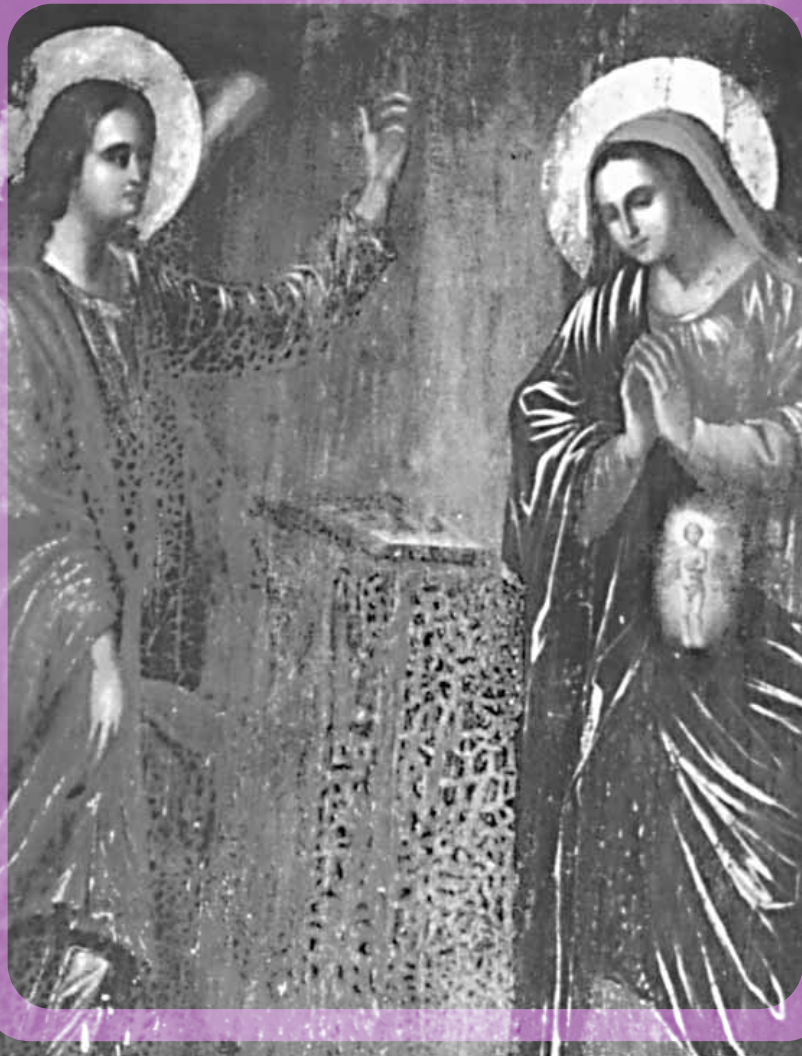
Χαῖρε γῆ, πού βλαστάνεις μὲ εὐφορία τοὺς θεῖους οἰκτιρμούς καὶ τράπεζα πού ἔχεις πάνω σου τὴ δωρεὰ τῶν θείων ἰλασμῶν.

Χαῖρε, ὅτι λεμῶνα τῆς τροφῆς ἀναθάλλεις. Χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἐτοιμάζεις.

Χλοερό λιβάδι γιὰ νὰ ἐντροφυῖτε ἔγινες καὶ ἐτοιμάζεις λιμάνι ὅπου θὰ καταφεύγουν οἱ ψυχές.

Χαῖρε, δυνατόν πρεσβείας θιμίμα. Χαῖρε παντός τοῦ κόσμου ἐξίλασμα.

Οἰδέσεις σου στὸν Κύριο γιὰ μᾶς εἶναι ὡς θιμίμα ἐνώπιόν Του εὐπρόσδεκτο. Καὶ σὺ ἐξιλεύεις ὅλον τὸν κόσμον.

**Χαίρε, Θεοῦ πρὸς θνητούς εὐδοκία.
Χαίρε θνητῶν πρὸς Θεὸν παρηγοσία.**

Η καλωσύνη τοῦ Θεοῦ σέ μᾶς, ἀποδείχθηκε μέ σένα. Καί σύ μᾶς δίνεις θάρρος νά ἀπευθυνόμαστε σ' Ἐκεῖνον.

Ζάλην ἐνόσθεν ἔχον λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σῶφρων Ἰωσήφ ἐταράχθη, πρὸς τήν ἀγαμόν σε θεωρῶν καί κλεψίγαμον ὑπονοῶν ἄμεμπτε. Μαθῶν δέ σου τήν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἔφη Ἀλληλοῦϊα.

Ο δίκαιος Ἰωσήφ ἔπεσε σέ ταραχή κι ἡ σκέψη του κρυφά τόν παιδεύει καί τόν ζάλιζε, βλέποντάς σε ἀγαμη καί ὑποπτευόμενος ὅτι εἶχες γίνει ἔγκυος

ἀπό ἄλλον ἄνδρα. Ἀλλά ὅταν ἔμαθε ὅτι τό παιδί πού εἶχες στά σπλάγχνα σου ἦταν ἀπό Πνεῦμα Ἅγιο, ἀναφώνησε Ἀλληλοῦϊα.

Β' ΣΤΑΣΙΣ

Ἦκουσαν οἱ ποιμένες τῶν ἀγγέλων ἠμνοῦντων τήν ἑσασκον Χριστοῦ παρουσίαν. Καί δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἄμὸν ἄμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα. Ἦν ἠμνοῦντες εἶπον.

Οταν οἱ ποιμένες ἀκουσαν τοὺς ἀγγέλους νά ἠμνοῦν τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ὡς

ἀνθρώπου, ἔτρεξαν στό σπήλαιο νά τόν δοῦν. Περίμεναν νά δοῦν ποιμένα καί ἀπεναντίας τόν εἶδαν σάν ἄμωμο ἀρνί, πού εἶχε βοσκήσει καί θραφή μέσα στήν κοιλιὰ τῆς Μαρίας. Καί τότε τῆς εἶπαν:

**Χαίρε, ἀμνοῦ καί ποιμένος μίτηρ.
Χαίρε αὐλή λογικῶν προβάτων.**

Η Παναγία εἶναι ἡμπερὰ τοῦ ποιμένου ὅλων τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀκόμα ἡ μάνδρα τῶν λογικῶν προβάτων, ἐκείνη δηλαδή πού κλείνει στήν ἀγκαλιὰ τῆς ὅλους τοὺς πιστούς.

**Χαίρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμνηστῆριον.
Χαίρε, παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.**

Ασπίδα μας ἔναντι τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ἐναντίον τῶν δαιμόνων. Καί κλειδί πού μᾶς ἀνοίξεις πάλι τίς πόρτες τοῦ Παραδείσου.

Χαίρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῆ. Χαίρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεῖ ἐν οὐρανοῖς.

Χάρι σέ σένα Χεῦφραίνονται μαζί οὐρανός καί γῆ κι ὅλα τὰ κτίσματα ἐνομένα δοξάζουν τόν Κύριο.

Χαίρε, τῶν ἀποστόλων τό ἀσίγητον στόμα. Χαίρε τῶν ἀθλοφόρων τό ἀνίκητον θάρρος.

Οἱ ἀπόστολοι σέ εἶχαν γιά ἀσίγητο στόμα τους καί ἀπό σένα ἐπαινοῦσαν τό ὑπερφυσικό τους θάρρος οἱ μάρτυρες.

Χαίρε, στεργρὸν

της πίστεως ἔρεισμα. Χαίρε, λαμπρόν της χάριτος γνόρισμα.

Χαίρε, στήριγμα ἀσάλευτο της πίστεως. Χαίρε, λαμπρό ἀποτελεσμα της χάριτος.

Χαίρε, δι' ἧς ἐγυμνόθη ὁ Ἄδης. Χαίρε, δι' ἧς ἐνεδιθήμεν δόξαν.

Ἐξ αἰτίας σου γυμνόθηκε ἀπὸ τῆς δυνάμεώς σου ὁ θάνατος καὶ ἡμεῖς φορέσαμε δόξαν.

Θεοδόρμον ἀστέρα θεωρήσαντες μάγοι, τῆς τούτου ἠκολούθησαν αἶγλη. Καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτόν, δι' αὐτοῦ ἠρῶντων κραταῖον ἄνακτα. Καὶ φθάσαντες τὸν ἀφθαστον, ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες Ἀλληλοῦϊα.

Οἱ μάγοι εἶδαν τὸν ἀστέρα, πού εἶχε ἀνάψει ὁ Θεὸς στὸν οὐρανὸν καὶ τὸν πῆραν ἀπὸ πίσω. Τὸ ἄστρο αὐτὸ ἦταν σάν λαχνάρι, πού κρατώντας τὸ στὰ χέρια, ἔφαχναν σὸ φῶς του γιὰ τὸν βασιλεῖα τοῦ παντός. Ἐφθασαν ἔτσι μπροστὰ στὸν ἀφθαστο καὶ χάρηκαν καὶ τοῦ φώναξαν Ἀλληλοῦϊα.

Ἴδον παῖδες Χαλδαίων ἐν χειρὶ της Παρθένου τὸν πλάσαντα χειρὶ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ Δεσπότην ἰοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφήν, ἔσπευσαν τοῦ δώρου θεραπεύσαι καὶ βοηθαί τῆς εὐλογημένης.

Οἱ μάγοι, πού εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τῆς μακρινῆς Χαλδαίας, εἶδαν στὰ χέρια της Παρθένου αὐτόν πού τὰ χέρια Του ἔπλασαν τοὺς ἀνθρώπους. Τὸν εἶδαν Κύριο τοῦ παντός, παρ' ὅλο ὅτι εἶχε πάρει μορφή δούλου, μορφή ἀνθρώπινη, καὶ ἔσπευσαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ δῶρα τους σάν σὲ Βασιλεῖα καὶ νὰ φωνάζουν στὴν εὐλογημένη μητέρα Του τὰ ἑξῆς.

Χαίρε, ἀστὲρος αὐτοῦ μήτηρ. Χαίρε, ἀγὴ μυστικῆς ἡμέρας.

Χαίρε, σὺ πού γέννησες τὸν ἀστέρα πού δέν δύνει σποτέ. Χαίρε, ἀγὴ μῆας καινούργιας ἡμέρας με φῶς μυστικό, θεῖο, πνευματικό.

Χαίρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμνον σβέσασα. Χαίρε, τῆς Τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα.

Ἐσβησες τὴν κολασμένη φωτιά της ἀμαρτωλῆς γνώσεως καὶ φωτίζεις τοὺς μύστες της Ἁγίας Τριάδος.

Χαίρε, τῶν ἀνθρώπων ἀπάθροπον ἐμβαλοῦσα της ἀρχῆς. Χαίρε, Κύριον φιλόανθρωπον ἐπιδείξασα Χριστόν.

Γωρέμισες ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ τὸν τύραννο διάβολο καὶ μᾶς φανέρωσες τὸν φιλόανθρωπο Κύριο.

Χαίρε, ἡ της βαβύρονος λυτρομένη θρησκείας. Χαίρε, ἡ τοῦ βορβόρου ρουμένη τῶν ἔργων.

Μᾶς λυτρώνεις ἀπὸ τῆς θρησκείας τῶν εἰδώλων, μᾶς σώζεις ἀπὸ τῆς λάσπης τῶν κακῶν ἔργων.

Χαίρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα. Χαίρε, φλογὸς παθῶν ἀπαλάττουσα.

Ἐβαλες τέλος στὴν προσκύνηση τοῦ πυρός, πού ἔλάτρευαν οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ καὶ μᾶς ἀπάλλαξες ἀπὸ τῆς φλόγας τῶν παθῶν.

Χαίρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης. Χαίρε, πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Εἶσαι ὁδηγὸς σωφροσύνης γιὰ τοὺς πιστοὺς. Εἶσαι ἡ εὐφροσύνη ὅλων τῶν γενεῶν.

Κήρυκες θεοφόροι γεγονότες οἱ μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλώνα, ἐκτελεσάντες σου τὸν χρησμόν καὶ κηρύξαντες σε τὸν Χριστόν ἅπανσι, ἀφέντες τὸν Ἡρώδη ὡς ληροδὴ, μὴ εἰδότα ψάλλειν Ἀλληλοῦϊα.

Ἐγιναν οἱ μάγοι κήρυκες θεοφόροι καὶ γύρισαν στὴ Βαβυλώνα, ἀφοῦ συμμορφώθηκαν μετὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ Ἀγγέλου νὰ μὴν περάσουν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ὅπου τοὺς περιμένε ὁ Ἡρώδης γιὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ στόμα τους πού εἶχε γεννηθεῖ ὁ Χριστός. Γύρισαν στὴν πατρίδα τους καὶ κήρυξαν σε ὅλους τὸν Χριστό, ἀφήνοντας στὰ παραμυθιὰ του τὸν Ἡρώδη, πού δέν ἤξερε νὰ ψάλλῃ Ἀλληλοῦϊα.

Λάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, εἰδώξας τοῦ ψευδοῦς τὸ σκότος. Τὰ γὰρ εἰδωλα ταύτης, Σωτήρ, μὴ ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχύν πέπτωκεν. Οἱ τούτων δὲ ρυσθέντες ἔβδον πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παναγία πῆραν τὸν Χριστό καὶ ἔφυγαν στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ Θεῖο Βρέφος ἀπὸ τὴν μαγία τοῦ Ἡρώδη, ἔλαμψε σ' ἐκείνη τὴ χώρα τὸ φῶς τῆς ἀληθείας. Καὶ τὰ εἰδωλά της, μὴν ἀντέχοντας τὴν παρουσία τοῦ Σωτήρος, γκρεμίσθηκαν μόνονα τους. Κι ὅσοι σόθηκαν ἀπ' αὐτὰ, φώναξαν στὴν Θεοτόκο:

Χαίρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων. Χαίρε, κατὰ πτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαίρε σὺ πού εἶσαι ἡ ἀνόρθωση καὶ ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Χαίρε σὺ πού εἶσαι τὸ γκρεμίσμα τῶν δαιμόνων.

Χαίρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα. Χαίρε, τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα.

Πάτησες καὶ συνέτριψες τὴν πλάνη καὶ τὴν ἀπάτη. Πᾶτεδειξες τὴν δολεροῦτητα τῶν εἰδώλων.

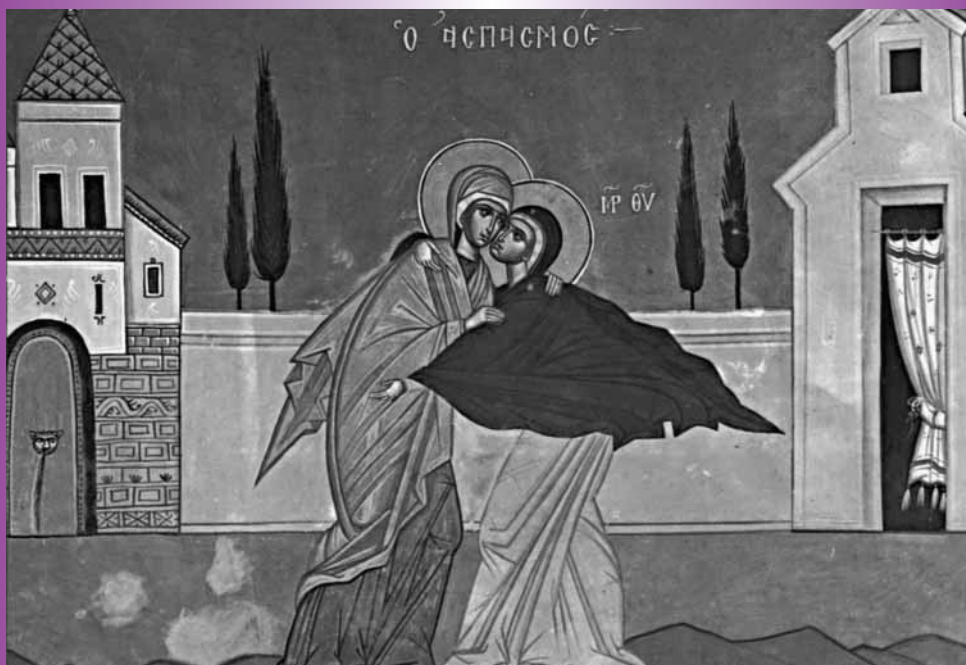
Χαίρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραῶ τὸν νοιπτόν. Χαίρε, πέτρα ἡ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωὴν.

Ὅπως ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα, κατὰ τὴν ἔξοδο τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, σκέπασε μετὰ τὰ κύματά της τὸν Φαραῶ, πού τοὺς κατεδίωξε, ἔτσι καὶ σὺ κατεπόντισες σάν ἄλλη θάλασσα τὸν νοιπτό Φαραῶ, δηλαδή τὸν διάβολο καὶ τὰ στρατευματά του. Κι ὅπως ὁ βράχος στὴν ἐρημο, πού τὸν γτύπησε ὁ Μωϋσῆς μετὰ τὸ ραβδί του, ἀνάβρυσε νερό, ἔτσι καὶ ἐσὺ σάν ἄλλους Ἰσραηλίτες ξεδιψᾶς ὅσους διψοῦν τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, μέσα στὴν πνευματικὴν ἐρημο τοῦ κόσμου.

Χαίρε, πυρὶνι στήλε, ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει. Χαίρε σκέτη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Ὅπως ἡ πύρινη στήλη ὁδηγοῦσε τὴν νύχτα τοὺς Ἑβραίους στὴν ἐρημο, ἔτσι καὶ ἐσὺ μᾶς ὁδηγεῖς μέσα στὰ πνευματικὰ σκοτάδια. Κι ὅπως ἡ φωτεινὴ νεφέλη τοὺς σκέπαζε τὴν ἡμέρα, ἔτσι καὶ ἐσὺ σκεπάζεις τὸν κόσμον, πλατυτέρα ἀπὸ νεφέλην.

Χαίρε, τροφή τοῦ μάννα διάδοχε. Χαίρε, τροφὴς ἀγίας διακονε.

στά στο μεγάλο έργο της θείας έναν-
θρωπίσεως. Διότι έβλεπαν τόν Θεό
πού είναι άπρόσιτος, νά γίνεται
άνθρωπος κι έτσι νά είναι προσιτός
sé όλους καί νά μās συναναστρέφε-
ται, ενώ άπ' όλους άκούει Άλλη-
λουΐτα.

**Ρήτορας πολυθόγγους ως
ιχθύας άφώνους όρώμεν επί σοί,
Θεοτόκε. Άποροῦσι γάρ λέγειν
τό πώς καί παρθένος μένει καί
τεκεῖν ἰσχυσας. Ημεῖς δέ τό
μυστήριον θαυμάζοντες, πιστώς
βδόμεν.**

Ρήτορες, πού έχουν χεμαρρόδη
γλώσσα, τούς βλέπουμε μτρο-
στά σου πιδ άφώνους καί άπό
ψάρια. Διότι τά χάνουν καί δέν
ξέρουν πώς νά έξηγήσουν τό ότι καί
γέννησες καί μένεις παρθένος. Κι
εμεῖς, θαυμάζοντας τό μυστήριο,
φωνάζουμε μέ πίστη.

**Χαίρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον.
Χαίρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.**

Εἶσαι ἐκεῖνη πάνω στήν όποια
Ελάμπει όλη ή σοφία τοῦ Θεοῦ.
Εκεῖνη στήν όποια θησαυρίσθηκαν
όλα τά θαύματα της θείας προνοι-
ας.

**Χαίρε, φιλοσόφους άσόφους
δεινύνουσα. Χαίρε, τεχνολόγους
άλόγους ἐλέγχουσα.**

Τούς άπίστους φιλοσόφους τούς
άποδεικνύεις άσόφους. Καί

τούς τεχνίτες τοῦ λόγου, καί επίσης
δέν πιστεύουν, τούς φανερώνεις
άμυαλους.

**Χαίρε, ὅτι ἐμωράνησαν οἱ
δεινοί συζητηταί. Χαίρε, ὅτι ἐμα-
ράνησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.**

Μπροστά σου φαίνονται μωροί
Μοί ικανότατοι συζητηταί της
φολοσοφίας. Καί μπροστά στήν
άλήθειά σου μαράθηκαν καί ξεχά-
σθηκαν οι μυθογράφοι ποιηταί της
άρχαιότητος.

**Χαίρε, τῶν Ἀθηναίων τās
πλοκάς διασπῶσα. Χαίρε, τῶν
άλιων τās σαγηνάς πληροῦσα.**

Οἱ άρχαῖοι Ἀθηναῖοι, πού είχαν
Όμεγάλη επίδοση στό νά ύφραί-
νουν δίχτυα τοῦ λόγου, όπου πιά-
νονταν οἱ άνθρωποι, τά είδαν άπό
σένα νά σχίζονται καί νά σπάζουν.
Διότι σύ είσαι ή μητέρα της μόνης
Άληθείας, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ.
Καί αντίθετως σύ είσαι πού γεμί-
ζεις μέ ψυχές νεοφωτίστων τά
δίχτυα τῶν άποστόλων.

**Χαίρε, βυθοῦ άγνοίας ἐξέλ-
κουσα. Χαίρε, πολλούς ἐν γνώσει
φωτίζουσα.**

Τραβᾶς καί ανασύρεις άπό τόν
βυθό της άγνοίας τίς ψυχές.
Φωτίζεις πολλούς στήν άληθινή
γνώση.

**Χαίρε, όλκάς τῶν θελόnton
σωθήναι. Χαίρε, λιμνῶν τῶν πού**

βίου πλωτήρων.

Εἶσαι τό πλοῖο όπου ανεβαίνουν
Εἶσαι τό λιμάνι όπου καταφεύγουν όσοι
θαλασσομαχοῦν στό πέλαγος τῶν
βιοτικῶν φροντίδων.

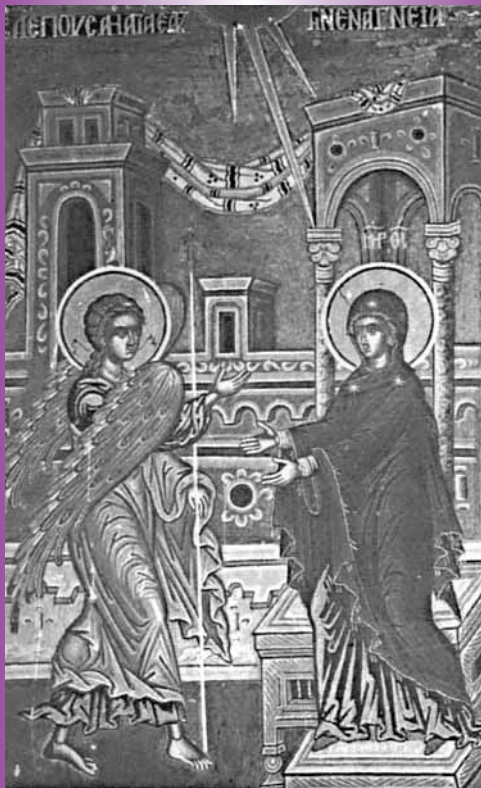
**Σῶσαι θέλον τόν κόσμον ὁ
τῶν όλων κοσμητών, πρὸς τοῦτες
αὐτεπάγγελτος ἦλθε. Καί ποιμήν
ύπάρχων ὡς Θεός, δι' ἡμᾶς
ἐγάνη καθ' ἡμᾶς άνθρωπος.
Όμοῖω γάρ τό ὅμοιον καλέσας,
ὡς Θεός άκούει Ἀλληλουΐτα.**

Θέλοντας νά σώσει τόν κόσμο
Εκεῖνος πού έφτιαξε ή έστόλι-
σε όλα τά τοῦ κόσμου, ἦλθε μέσα
στόν κόσμο μέ τί θέλησή Του. Καί
ενώ ἦταν ὁ ποιμένας μας καί ὁ Θεός
μας, παρουσιάσθηκε γιά χάρη μας
άναμεσα μας ὡς άνθρωπος. Για νά
καλέσει ὅμοιος τόν ὅμοιο, άκούο-
ντας ὡς Θεός Ἀλληλουΐτα.

Δ ΣΤΑΣΙΣ

**Τείχος εἰ τῶν παρθένων, Θεο-
τόκε Παρθένε, καί πάντων τῶν
εἰς sé προστρέχοντων. Ό γάρ
τό οὐρανοῦ καί της γῆς κατε-
σκεύασέ σε ποιητής άχραντε,
οἰκήσας ἐν τῇ μήτρα σου καί
πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας.**

Εἶσαι τό τείχος τῶν παρθένων,
Εθεοτόκε Παρθένε, καθώς καί
όλων ἐκείνων πού προστρέχουν sé

σένα. Τείχος, πού τό κατεσκεύασε ὁ κτίστης τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ὁ Κύριος, πού κατοίχησε στή μήτρα σου καί ὄλους μᾶς δίδαξε νά σοῦ ἀπειθύνουμε αὐτά τά λόγια.

Χαίρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας. Χαίρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ φωτεινὴ καί ἀκλόνητη στήλη τῆς Παρθενίας καί συγχρόνως ἡ θύρα, ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασε σέ ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ καί ἡμεῖς περνούμε στή σωτηρία.

Χαίρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀνατάλας, χαίρε χορηγὲ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Τὸ πρῶτο πλάσμα πού μπτῆρε στὸ νέο κόσμο, τὸν ἀναδημιουργημένο ἀπὸ τὸν Χριστὸ κόσμο, εἶναι ἡ Παναγία. Ἐπίσης ἡ Παναγία μᾶς χορηγεῖ τοὺς θησαυροὺς τῆς θείας ἀγαθότητος.

Χαίρε, σὺ γὰρ ἀναγέννησας τοὺς συλληφθέντας αἰσχροῦς. Χαίρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν.

Ἀναγέννησες τοὺς βαρυσμένους ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμαρτήματα καί καθάρισες ἐκείνους πού εἶχαν μολυσμένο τὸ νοῦ ἀπὸ τῆς ἐπιπεύσεως τοῦ διαβόλου.

Χαίρε, ἡ τὸν φθορὰ τῶν φρενῶν καταργοῦσα. Χαίρε, ἡ τὸν σκορὰ τῆς ἀγνοίας τεκοῦσα.

Ἐβάλεις τέλος στή δύναμη τοῦ διαβόλου, πού φθειρεῖ ἡτὴ σκέψη μας. Καί γέννησες Ἐκεῖνον πού μᾶς χάρισε τὴν ἀγνότητα.

Χαίρε, παστὰς ἀσπόρου νυμφεύσεως. Χαίρε, πιστοὺς Κυριῷ ἀρμόζουσα.

Εἶσαι ὁ τόπος ὅπου ἀγνά ὁ Κύριος νυμφεύθηκε τὴν ἀνθρωπότητα καί μέ σένα στεκόμαστε στὸ πλευρὸ Του ὡς νύμφη Του.

Χαίρε, καλὴ κουροτόρε παρθένον. Χαίρε, ψυχῶν νυμφοστόλε ἀγίων.

Τὸ παράδειγμά σου στηρίζει καί παιδαγωγεῖ τῆς παρθένους καί εἶσαι ἡ νυμφικὴ στολή τῶν ἀγίων ψυχῶν, πού σέ μμούνται.

Ὕμνος ἅπας ἠτάται, συνεκτείνεσθαι σπειδῶν τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρῶν σου. Ἰσαριθμῶς γὰρ τῆ ψάμμο ὠδᾶς ἂν προσφέρωμέν σοι, βασιλεῦ ἄγιε, οὐδὲν τελούμεν ἄξιον, ὃν δέδοκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν Ἀλληλοῦϊα.

Κάθε ὕμνος μας μένει πίσω λαχανιασμένος, προσπαθώντας νά ἀπλωθεῖ τρέχοντας ἀνάλογα μέ τὸ πλήθος τῶν πολλῶν οἰκτιρῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμα καί ἂν οἱ ὠδὲς πού θά τοῦ προσφέρουμε εἶναι ἴσες μέ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, τίποτε ἄξιο δέν κάνουμε ἀπέναντι στὸν Βασιλέα καί Θεὸ μας, διότι πολὺ περισσότερες εἶναι οἱ εὐεργεσίες του σέ μᾶς, πού τοῦ φωνάζουμε Ἀλληλοῦϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα τοῖς ἐν σκοτίει φανεῖσαν ὁρῶμεν τὴν Ἁγίαν Παρθένον. Τὸ γὰρ αἶνλον ἄπτουσα φῶς, ὀδηγεῖ πρὸς γνώσιν θεϊκὴν ἅπαντας, αἰνή τὸν νοῦν φωτίζουσα, κρανηγὴ δὲ τιμωμένη ταῦτα.

Ἡ Παναγία εἶναι ὁ λύχνος πού ἔχει τὸ αἶνλο φῶς τῆς θεότητος καὶ ὀδηγεῖ στή γνώση τοῦ Θεοῦ τοὺς πάντες, καταναζίζοντας τὸν νοῦ καὶ ἀκούοντας ἀπὸ ὄλους τὰ ἐξῆς:

Χαίρε, ἀκτίς νοητοῦ ἡλίου. Χαίρε, βολίς τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Ἀμπειε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, μᾶς φέρνεις τὴ λάμψη Ἀποῦ ἀβασίλευτου ἡλίου, πού εἶναι ὁ Υἱὸς καί Θεὸς σου.

Χαίρε, ἀστρατὴ τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα. Χαίρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα.

Εἶσαι ἡ ἀστρατὴ πού μονομιᾶς καί πέρα ὡς πέρα φωτίζεις τῆς ψυχῆς. Εἶσαι ἀκόμη ἡ βροντὴ πού καταπλήττουσε τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεώς μας.

Χαίρε, ὅτι τὸν πολὺφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν. Χαίρε, ὅτι τὸν πολὺροητον ἀναβλύζεις ποταμόν.

Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ μέγα φῶς πού ἀνέτειλε ἀπὸ σένα καί ὁ πλούσιος ποταμὸς πού ἀναβλύζει ἀπὸ σένα.

Χαίρε, τῆς κολυμβήθρας ζωογραφοῦσα τὸν τίπον. Χαίρε, τῆς ἁμαρτίας ἀναιροῦσα τὸν ρύπον.

Εἶσαι ἡ ἐμπυρητὴ εἰκόνα τῆς κολυμβήθρας, ἐκείνη πού μᾶς πλένει ἀπὸ τοὺς ρύπους τῆς ἁμαρτίας.

Χαίρε, λουτήρ ἐκπλύνων συνείδησιν. Χαίρε, κρατὴρ κερνῶν ἀγαλλίασιν.

Εἶσαι τὸ λουτήρ, πού ξεπλένει τὴ συνείδηση. Εἶσαι ἡ ἐκούπα πού κερνᾶς τὴν εὐφροσύνη καί τὴν ἀγαλλίαση.

Χαίρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας. Χαίρε, ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας.

Εὐωδιάζει ἀπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ Χριστοῦ καί μᾶς χορηγεῖς τὴ ζωὴ τῶν μυστικῶν ἀπολαύσεων.

Χάριν δοῦναι θελήσας ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρωωλύτης ἀνθρώπων, ἐπέδημησε δι' ἑαυτοῦ

πρός τοὺς ἀποδήμιους τῆς αὐτοῦ χάριτος. Καί σχί-
σας τὸ χειρόγραφο, ἀκούει παρά πάντων οὕτως
Ἄλληλούϊα.

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀπέναντι τοῦ ὀποί-
ου ὄλο τὸ ἀνθρώπινο γένος ἦταν ἔνοχο, ἦλθε νά
σχίσει τὸ χειρόγραφο τῆς ἐνοχῆς μας. Εἶχαμε ἀπομα-
κρυνθεῖ ἀπὸ τὴν χάρι Του καὶ ἦλθε νά μᾶς βρεῖ. Καί
τώρα ἀκούει ἀπ' ὅλους Ἄλληλούϊα.

*Ψάλλοντές σου τὸν τόκον, ἀνννοῦμέν σε
πάντες ὡς ἔμψυχον ναόν, Θεοτόκε! Ἐν τῇ σῇ γὰρ
οικήσας γαστροί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος
ἠγιασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντα.*

Ψάλλοντας τῆ θεϊκῆ γέννηση σὲ ἀνννοῦμε Θεοτό-
κε ὡς ἔμψυχο ναὸ τοῦ Θεοῦ. Στά σπλάγχνα σου
κατοίκησε ὁ Κύριος πού στήν πλάμη Του κρατεῖ τὰ
σύμπταντα. Σὲ ἁγίασε, σὲ ἐδόξασε καὶ μᾶς διδάσκει νά
σοῦ φωνάζουμε τὰ ἐξῆς:

*Χαῖρε, σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου. Χαῖρε, ἀγία
ἁγίων μείζων.*

Εἶσαι ἡ σκηνὴ ὅπου κατοίκησε ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ
Θεοῦ. Εἶσαι ἀνώτερη ἀπὸ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων.

*Χαῖρε, κιβωτὴ χρυσοθεῖσα τῷ Πνεύματι. Χαῖρε,
θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε.*

Εἶσαι ἡ Κιβωτὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού τῇ χυ-
σωσε τὸ ἴδιο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Εἶσαι ὁ θησαυρὸς ὁ
ἀνεξάντηλος τῆς ζωῆς.

*Χαῖρε, τίμιον διάδημα βασιλέων εὐσεβῶν.
Χαῖρε, καύχημα σεβασίμων ἱερέων εὐλαβῶν.*

Στολιζεις τὴ δύναμη τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καὶ εἶσαι
στό καύχημα τῶν εὐλαβῶν ἱερέων.

*Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος.
Χαῖρε τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος.*

Σὺ εἶσαι τὸ ἀσάλευτο κάστρο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς
εὐσεβοῦς πολιτείας μας τὸ ἀπάτητο τεῖχος.

*Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια. Χαῖρε, δι' ἧς
ἐχθροὶ καταπίπτουσι.*

Μέ τίς μεσιτεῖες σου νικάμε νίκες θαυμαστές καὶ μὲ
τίς μεσιτεῖες σου κατατροπώνουμε τοὺς ἐχθρούς.

*Χαῖρε, χρωστὸς τοῦ ἐμοῦ θερατεία. Χαῖρε, ψυχῆς
τῆς ἐμῆς σωτηρία.*

Εἶσαι ἡ γιατροῦ τοῦ σώματός μου καὶ ἡ σωτηρία τῆς
ἐψυχῆς μου.

*Ὡ Πανάννητε Μήτηρ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων
ἁγίων ἀγιώτατον Λόγον. Δεξαμένη τὴν νῦν προ-
σφοράν, ἀπὸ πάσης ρῆσαι συμφορᾶς ἅπαντας καὶ
τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως τοὺς σοὶ
βοῶντας Ἄλληλούϊα.*

Ὡ Πανάννητε Μητέρα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ
Θεοῦ, πού εἶναι ὁ ἀγιώτατος τῶν ἁγίων. Δέξου τὴν
προσφορὰ τῶν ὕμνων μας καὶ σῶσε ἀπὸ κάθε συμφο-
ρὰ καὶ ἀπὸ τὴν κόλαση ὅσους σοῦ φωνάζουν Ἄλληλουϊ-
α.

Απὸ τὸ προσκύνημά μας στὰ
Ἱεροσόλυμα, φέραμε καὶ διαθέ-
τουμε σὲ περιορισμένη ποσότη-
τα ξύλινους σταυρούς πού περιέχουν
χῶμα ἀπὸ τὴν ἁγία Γῆ, σταυρωμέ-
νους καὶ εὐλογημένους πάνω στὸν
Πανάγιο Τάφο τοῦ Χριστοῦ μας.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ
περιοδικοῦ μας ἐπιθυμεῖτε νά προμη-
θευθεῖτε τὸν εὐλογημένο αὐτὸν Σταυ-
ρὸ τοῦ Χριστοῦ μας, μπορείτε νά τὸν
παραγγεῖλετε τηλεφωνικά στό τηλέ-
φωνο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας
26340 - 44.391 (9-2 τὸ πρωῒ καὶ 6-9 τὸ
ἀπόγευμα) γιὰ νά σᾶς ἀποσταλεῖ ἐπὶ
ἀντικαταβολῇ.

Ὁ στρατιώτης
πού θρυσκόταν κάτω ἀπό
τό σταυρό καί ἐκέντισε
μέ τί λόγχι του πίν
πλευρά τοῦ Χριστοῦ μας
καί καθίως ἔκείνος παρέ-
δωσε τό πνεῦμα Του,
φοβισμένος, ψιθύρισε"
Ἄληθῶς Θεοῦ Υἱός ἦν
οὔτος!"

Ὁ Ἅγιος Λογγίνος
ἔζησε ἐπί Τιβερί-
ου. Καταγόταν
ἀπό τήν Καππαδο-
κία καί ὑπηρετοῦσε
στό ρωμαϊκό στρατό ὡς
ἐκατόνταρχος, ὑπό τίς διατα-
γές τοῦ Ποντίου
Πιλάτου, ἡγεμόνος τῆς Ἰουδαί-
ας. Ἔλαβε διαταγή νά ἐκτελέ-
σει μαζί μέ τούς ἄνδρες του
τήν ἀπόφαση τοῦ Πιλάτου, πού
ὀδήγησε στό ἅγιο Πάθος τοῦ
Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί νά φυλά-
ξουν τόν τάφο, ἀπό φόβο
μήπως οἱ μαθητές κλέψουν τό
σῶμα καί διαδώσουν ὅτι ὁ
Χριστός ἀνέστη. Ἔτσι λοιπόν
ὁ Λογγίνος εἶδε ὡς αὐτόπτης
μάρτυρας ὅλα τά θαυμαστά
σημεῖα πού συνόδευσαν τό

Ὁ Ἅγιος ΛΟΓΓΙΝΟΣ ὁ Ἐκατόνταρχος

Πάθος τοῦ Κυρίου: τῆ γῆ πού ἐσειέσθη, τό σκότος πού ἀπλώθηκε πάνω στή γῆ, τό καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ πού σχίσθηκε στά δύο ἀπό ἄνω ἕως κάτω, τίς πέτρες πού ἐσχίσθησαν, τά μνημεῖα πού ἀνεώχθησαν καί τά πολλά σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων πού ἠγέρθησαν καί ἐφανίσθησαν σέ πολλούς. Βλέποντας αὐτά τά θαυμάσια, ἀνοιξαν οἱ ὀφθαλμοί τῆς καρδιάς του καί ὁ ἑκατόνταρχος ἀναφώνησε: Ἀληθῶς Υἱός Θεοῦ ἦν οὗτος! (Ματθ. 27, 54 Μάρκ. 15, 39).

Ὅταν τήν τρίτη ἡμέρα, οἱ φύλακες τοῦ μνημείου ἐγιναν μάρτυρες τῆς ἐφανίσεως τοῦ ἀγγέλου στίς μυροφόρες γυναῖκες, τοὺς κατέλαβε τρόμος σφοδρός καί ἔμειναν σάν νεκροί. Κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς πῆγαν στοὺς ἀρχιερεῖς καί ἀνέφεραν τά γεγονότα. Συνεδρίασαν οἱ ἀρχιερεῖς μετά τῶν πρεσβυτέρων καί ἀποφάσισαν νά δώσουν στόν Λογγίνο καί στοὺς στρατιῶτες του παχυλή ἀμοιβή ὥστε νά διαδώσουν ὅτι ἦλθαν τῆ νύκτα οἱ μαθητές καί ἔκλεψαν τό σῶμα, ἐνόσω οἱ φύλακες κοιμοῦνταν. Φωτισθέντες ὁμως ἀπό τό φῶς τῆς πίστεως στήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ὁ ἑκατόνταρχος καί δύο στρατιῶτες ἀρνήθηκαν τά ἀργύρια. Τότε παραιτήθηκε ὁ Λογγίνος ἀπό τό ἀξίωμα τοῦ

ἐκατοντάρχου καί τό σφράτευμα, καί ἐπέστρεψε στήν πατρίδα του τήν Καππαδοκία γιά νά μεταδώσει τό εὐαγγέλιο κατά μίμηση τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Τό πληροφορορήθηκε ὁ Πιλάτος καί, παρακινημένος ἀπό τά ἀργύρια καί τά δῶρα τῶν Ἰουδαίων πού διμοῦσαν γιά ἐκδίκηση, ἔστειλε στόν αὐτοκράτορα Τιβέριο ἐπιστολή καταγγέλοντας τόν Λογγίνο.

Κατά θεία πρόνοια, οἱ στρατιῶτες πού ἔστειλε ὁ Τιβέριος στήν Καππαδοκία γιά νά βροῦν τόν πρῶν ἑκατόνταρχο, σταμάτησαν δίχως νά τό ξέρουν στό σπίτι ὅπου εἶχε καταλύσει ὁ Λογγίνος. Τοῦ ζήτησαν νά τοὺς παράσχει κατάλυμα καί πληροφορίες γιά τόν ἑκατόνταρχο, τόν ὁποῖο δέν εἶχαν δεῖ ποτέ τους.

Ὁ ἅγιος τοὺς ὑποδέχθηκε ὁ ἴδιος μέ τόν φιλόξενο τρόπο πού διακρίνει τοὺς μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Κατά τη διάρκεια τῆς συζητήσεως τοῦ φανέρωσαν τόν πραγματικό τους σκοπο. Ἄφατη χαρά ἔνωσε ὁ Λογγίνος μαθαίνοντας τό νέο καί περιποιήθηκε ἀκόμα περισσότερο τοὺς φιλοξενομένους του. Τοὺς ἐγκατέστησε ἄνετα στό σπίτι καί γαλήνιος πῆγε νά ἐτοιμάσει τόν τάφο καί ὅλα τά ἀναγκαῖα γιά τήν κηδεία του. Πῆγε μετά καί βρῆκε τοὺς δύο συντρόφους του, πού εἶχαν φύγει μαζί του ἀπό τήν Παλαιστίνη, καί τοὺς ἔπεισε νά προσέλθουν ἀπό κοινῶν στό μαρτύριο.

Ἐπέστρεψε κατόπιν στοὺς φιλοξενομένους του καί τοὺς ἀποκάλυψε πῶς ἦταν ὁ Λογγίνος, ἐκεῖνος τόν ὁποῖο ζητοῦσαν νά θανατώσουν. Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ αὐτοκράτορος ἔμειναν ἀναυδοί μπροστά στό θάρρος τοῦ ἁγίου καί βαθύτατη θλίψη ἔνωσαν στήν ἰδέα ὅτι θά ἔπρεπε νά θανατώσουν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τοὺς παρῆχε τόσο πλουσιοπάροχη φιλοξενία. Ὁ ἅγιος ὁμως τοὺς ἰκέτευε νά μὴ χρονοτριβοῦν καί νά πράξουν τό καθήκον τους, ὥστε ὁ ἴδιος καί οἱ σύντροφοί του νά συναντήσουν καί νά συνευφρανθῶν μέ τόν Κύριο καί Αφέντη τους. Μέ βαρεῖα καρδιά, οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ αὐτοκράτορος ἀποκεφάλισαν τοὺς τρεῖς μαθητές τοῦ Χριστοῦ καί ἔστειλαν τήν κεφαλή τοῦ Λογγίνου στά Ἱεροσόλυμα, ὥστε ὁ Πιλάτος καί οἱ

Ίουδαίοι νά βεβαιωθοῦν γιά τή θανάτωσή του. Τήν κάρα τοῦ ἁγίου τήν ἔριξαν σ' ἕναν λάκκο μέ κοπριά στά περὶχωρα τῆς Ἱερουσαλήμ.

Κι ἔτυχε ἐκεῖνο τόν καιρό, κάποιες γυναῖκας χήρας ἀπό τήν Καππαδοκία μέ τ' ὄνομα Ἄννα, νά πάθουν τά μάτια της καί νά τυφλωθεῖ. Καιρό πολύ γύριζε στους γιαιτρούς, στήν Καισάρεια καί σέ ἄλλες πολιτείες, χωρίς νά δεῖ κανένα ὄφελος. Τότε σκέφθηκε νά πάει στά Ἱεροσόλυμα, νά προσκυνήσει τά Ἅγια μέρη καί τόν Τάφο ἐκεῖνο, πού γι' αὐτόν ὁ γλυκόλογος ἄνθρωπος, πού λεγόταν Λογγῖνος, εἶχε μιλήσει κάποτε στά πλήθη τῆς Καππαδοκίας, σπέρνοντας στήν ψυχή τους τήν ἀλήθεια. Ἐκεῖ νά ζητήσει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιά τά τυφλωμένα μάτια της. Πῆρε λοιπόν τόν μοναχογιό της καί κίνησε κατεβαίνοντας ἀπό τά βουνά κατὰ τούς κάμπους καί πῆγε τό παιδί, κρατῶντας τήν ἀπό τό χέρι, ἕως τά Ἱεροσόλυμα. Καί φθάνοντας στά Ἅγια χώματα, ὁ γιός τῆς χήρας ἔπεσε ἄρρωστος καί σέ λίγες μέρες πέθανε. Ἐκλαιγε ἡ τυφλή γυναῖκα κι ἔχυνε δάκρυα, συντριμμένη ἀπό τήν θλίψη. “Γιατί, ἔλεγε, τώρα ἔχασα γιά δεύτερη φορά τό φῶς τῶν ματιῶν μου;” Κι ἦταν ἀπαρηγόρητη καί θρηνοῦσε ὀλομόναχη ἀνάμεσα στά τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ, σάν σέ ἔρημο.

Καί νά, στή νύχτα τῆς δυστυχίας της, ξαφνικά τῆς φανερόνεται ὁ Ἅγιος Λογγῖνος καί τήν παρηγορεῖ:

- Χαροκαμένη μητέρα, μὴν κλαῖς, τῆς εἶπε μέ καλοσύνη. Θά σοῦ δείξω πού βρίσκεται ὁ μοναχογιός σου, στή δόξα τοῦ Κυρίου, καί θά ξαναβρεῖς τό φῶς τῶν ματιῶν σου. Θυμήσου ὅσα μίλησα κάποτε γιά τό Χριστό τό Σωτήρα μας, γιά τά Πάθη καί τήν Ἀνάστασή του, πού εἶδα μέ τά μάτια μου. Καί μάθε, πῶς ὁ γιός σου βρίσκεται κοντά στόν Ἰησοῦ. Καί μάθε ἀκόμα, πῶς οἱ ἔχθροί τῆς ἀλήθειας μέ κυνηγήσανε καί μέ ἀφανίσανε μαζί μέ τούς συντρόφους μου, - καί ἡ κεφαλή μου εἶναι πεταμένη στά σκουπίδια, ἔξω ἀπό τά τείχη. Πήγαινε νά τῆ βρεῖς. Κι ἀφοῦ τῆ βρεῖς, θά φέξει πάλι ἡ μέρα γιά σένα

καί τά μάτια σου θά δοῦνε.

Ἐπεσε τό σκοτάδι καί τό ὄραμα χάθηκε. Ἡ γυναῖκα σηκώθηκε ἀπό κεῖ πού καθότανε, καί ταραγμένη, κίνησε γεμάτη ἐλπίδα κατὰ πού βασιλεύει ὁ ἥλιος καί ἔρχονταν ὁ θαλασσινός ἀέρας μέ τή μυρουδιά τῶν σκουπιδιῶν. Καί παρακάλαγε τούς περαστικούς νά τῆ βοηθήσουνε καί νά τή πᾶνε στό μέρος ὅπου ἡ πολιτεία ἀφήνει τίς ἀκαθαρσίες της. “Ὁδηγεῖστε με ὅπου εἶναι τά πολλά σκουπίδια”, ἔλεγε, κι ἐξηγοῦσε στους ἀνθρώπους τό μέρος ὅπου τῆς φανερώθηκε τό ὄραμα.

Φθάνοντας ἐκεῖ ψηλάφησε τό μέρος καί τό ἀναγνώρισε, κι ἄρχισε νά ἀνασκαλεῖ μέ τά χέρια. Κι ὅταν ἔνωσε κάτω ἀπό τά δάκτυλά της ἐκεῖνο πού ζητάγε, μεμιάς σκόρπισε ἡ καταχνιά, καί στοῦ ἡλίου τό φῶς εἶδε τήν κεφαλή τοῦ γλυκόλογου ἀπόστολου τῆς Καππαδοκίας.

Μέ δάκρυα χαρᾶς, δόξασε τότε τό Θεό καί παίρνοντας στά χέρια τήν κεφαλή τοῦ Ἐκατόνταρχου, τήν ἀσπάσθηκε καί τήν ἔφερε στό σπίτι της. Ἐκεῖ τήν ἔπλυνε, τήν ἄλειψε μέ μῦρο, κι ἔνωθε μέσα της οὐράνια χαρά.

Τήν ἄλλη μέρα ἡ χήρα, εἶδε πάλι τόν Ἅγιο Λογγῖνο λουσιμένο στό φῶς, μέ ἱμάτια λαμπερά καί κρατῶντας ἀπό τό χέρι τό μοναχογιό της, ντυμένο μέ ρούχα γιορτινά κι ὁ Ἅγιος τόν ἀγκάλιασε καί τό παιδί χαμογέλασε εὐτυχισμένο. “Βλέπεις γυναῖκα, εἶπε στό ὄραμα, πού βρίσκεται ὁ γιός σου; Χαῖρε, γιατί ἐδῶ εἶναι ἡ αἰώνια βασιλεία. Σήκω. Βάλε τήν κεφαλή καί τό λείψανο τοῦ γιοῦ σου στήν ἴδια κάσα καί πήγαινε τα στόν τόπο ὅπου κήρῃξα τό λόγο τοῦ Κυρίου”.

Βιαστικά σηκώθηκε ἡ γυναῖκα κι ἔκανε ὅπως τῆς εἶπε ὁ Ἅγιος. Καί παίρνοντας σέ μιά κάσα τό ἄψυχο κορμί τοῦ παιδιοῦ της καί τήν κεφαλή τοῦ Ἐκατόνταρχου, πορευτήκε στήν πατρίδα της, περ' ἀπ' τά βουνά, καί κεῖ ἔθαψε τά λείψανα σέ τόπο γαλήνης κι ἀνάπαυσης, κοντά στό σπίτι τῆς.

(Μετάφρ. ἀπ' τά ρουμάνικα

Ἀντώνη Μυστακίδη

Μιχαήλ Σαντοβεάνου τῆς Ρουμαν. Ἀκαδημίας.

περ. “Κιβωτός”)

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ Π. ΝΕΣΤΩΡ

Ένας
μάρτυρας
στήν εποχή
μας

Είναι παρήγορο ότι στην εποχή μας υπάρχουν ακόμη άγιοι, για να μάς εμπνέουν, να μάς οδηγούν και να μάς δίνουν την ελπίδα ότι κι εμείς μπορούμε στους δύσκολους χρόνους που ζούμε να

γίνουμε άγιοι. Ένας από τους πολλούς νεομάρτυρες της σύγχρονης εποχής είναι και ο π. Νέστωρ που γεννήθηκε τό 1960, σέ μία έπαρχία της Κορμιαίας, στή νότια Ρωσία.

Από πολύ μικρός ο Νέστωρ εξασκήθηκε στίς πολεμικές τέχνες, στήν πάλη και στήν πυγμαχία και ξεχώριζε από τούς συνομηλικούς του. Είχε όμως παράλληλα μέσα του και μία καλλιτεχνική φλέβα, τήν όποία εξάσκησε στή ζωγραφική, αλλά και στήν άγιογραφία, όπου τόν μύησαν μεγάλοι ζωγράφοι στήν πόλη τής Όντέσσα, όπου πήγε στά 20 χρόνια του για νά εξασκήσει τό ταλέντο του. Βρισκόμαστε στίς άρχές του 1980 στήν Κομμουνιστική Ρωσία μέ τήν χριστιανική πίστη πραγματικά ξεχασμένη από τόν πόλεμο του καθεστώτος. Καθώς ο Νέστωρ άγιογραφοϋσε τίς μεγάλες όσιακές μορφές της χιλιόχρονης όρθόδοξης ιστορίας, ή ψυχή του εμπνεύσθηκε και ένας πόθος άναψε μέσα στήν ψυχή του, νά φύγει από τήν ματαιότητα του κόσμου και νά ένωθει μέ τόν Θεό. Έφυγε λοιπόν για τό μοναστήρι του Πότσαεβ, που χρονολογείται από τόν 13ο αιώνα, κι εκεί άρχισε νά άγωνίζεται μέ όλη του τήν καρδιά σαν μοναχός. Τό καθεστώς των λιγοστών μοναστηριών που ύπήρχαν τότε, τό ρύθμιζε ή Κυβέρνηση και οι μοναχοί έπρεπε νά ήταν έγγεγραμμένοι στό κόμμα. Όταν έφθασε ο Νέστωρ, άρχισε παράλληλα και ο διωγμός του μοναστηριού και τούς μοναχούς, άλλους τούς εξόριζαν, άλλους τούς έστελναν σέ στρατόπεδα συγκεντρώσεως και άλλοι "άπλά εξαφανίζονταν". Ο Νέστωρ ήξερε ότι θά κατέληγε ή στήν φυλακή ή στό θάνατο. Άλλά

συνέχισε τόν αγώνα του, γιατί είχε γενναία ψυχή και δυνατό χαρακτήρα. Γρήγορα τόν χειροτόνησαν ιερομόναχο, σέ σχετικά μικρή ηλικία. Ο γέροντάς του, π. Ιωάννης Κριστιάνιν, τόν συμβούλεψε νά φύγει γιά τό άπώμερο χωριό Ζάγκι. Όταν έφθασε λοιπόν στον προορισμό του, διαπίστωσε ότι τό χωριό βρισκόταν περικυκλωμένο από τεράστιες εκτάσεις έρημικές πού σχεδόν όλο τό χειμώνα ήταν πλημμυρισμένες και μόνον τό καλοκαίρι είχες πρόσβαση νά φτάσεις εκεί. Έγκαταστάθηκε άμέσως στην παλιά εκκλησία του χωριού πού πλέον θά υπηρετεούσε, πού είχε πολλές αρχαίες εικόνες. Ο π. Νέστωρ δέν ξεχασε ποτέ ότι χάρις σ' αυτές τίς εικόνες ήταν πού έμπνεύστηκε και αγάπησε τόν Θεό. Άπο τότε πού είδε τίς άγιες μορφές άνδρών και γυναικών ή φλόγα γιά τήν άλλη ζωή κοντά στό Χριστό ξεκαιγαν τήν ψυχή του. Κοιτώντας τό πρόσωπο του Χριστού στίς άγιες εικόνες έβλεπε κι έννοιωθε τήν αιώνια ζωή μέσα του. Υπήρχε μία προφητεία πού ξεκαιγαν δύο διά Χριστόν σαλοί πού είχαν μαρτυρήσει σέ αυτήν τήν εκκλησία. “Ο ιερέας πού θά υπηρετήσει έδω μέχρι τό

τέλος θά σωθει”, είχαν προφητεύσει οι σαλοί πριν τούς σκοτώσουν. Ο π. Νέστωρ άγνοούσε τήν προφητεία, αλλά έννοιωθε ιερό δέος μέσα στην άτμόσφαιρα τής εκκλησίας αυτής, αγάπησε τόν χώρο μέ όλη του τήν καρδιά και άποφάσισε νά μείνει εκεί μέχρι τό τέλος τής ζωής του. Όπως ακριβώς μάς προειδοποίησε ο Χριστός μας, ότι άφου Έκείνον έδίωξαν κι έμάς θά διώξουν, έτσι και ο π. Νέστωρ άπό τήν άρχή πού ανέλαβε τά νέα του καθήκοντα, άντιμετώπισε διώξεις, θλίψεις και κινδύνους. Κάποιοι ντόπιοι ταραχοποιοί, πού τόν έβλεπαν ειρωνικά και καχύποπτα, τόν ένοχλούσαν συνεχώς και τόν άπειλούσαν. Μιά μέρα, καθώς μετέφερε κάποια επίσημα έγγραφα, ένω περίμενε στή στάση του λεωφορείου, τρεις μεθυσμένοι νεαροί τόν πείραζαν λέγοντάς του: “Δείξε μάς τόν σταυρό σου”, τόν περιέπεζαν και προσπαθούσαν νά του άρπάξουν τό σταυρό. Ο π. Νέστωρ, επειδή ήξερε άπό πολεμικές τέχνες, μπορούσε και άπέφευγε τά κτυπήματά του, αλλά κάποια στιγμή ο ένας άπό αυτούς κατάφερε και τόν χτύπησε στό πρόσωπο. Όταν έφθασε ή αστυνομία, ο Νέστωρ ζήτησε νά μή συλλάβουν τούς ταραχοποιούς. Ένα μήνα μετά, ο νεαρός πού τόν είχε χτυπήσει, ήλθε και του ζήτησε συγγνώμη. Τόν έλεγαν Άντρέα και του ανακοίνωσε ότι άποφάσισε νά μείνει μαζί του, ακολουθώντας τήν άσκητική του ζωή. Μέ τό νεανικό του ζήλο, ο π. Νέστωρ, έφερε και πάλι ζωή στό άπώμερο χωριό του Ζάγκι. Βοηθούσε παράλληλα και τά γύρω χωριά, κηρύττοντας και ύπενθυμίζοντας στους Ρώσους τίς χριστιανικές τους ρίζες. Η βοήθειά του όμως άπλωνόταν, όχι μόνο στους χριστιανούς, αλλά και στους μή χριστιανούς. Περιπατούσε περισσότερο άπό δώδεκα μίλια καθημερινά γιά νά βλέπει τά πνευματικά του παιδιά στή γύρω περιοχή και κατά τή διάρκεια αυτής τής άτελειώτης πεζοπορίας έκανε προσευχή και έννοιωθε τό δέος τής ένώσεώς του μέ τό Θεό, γινόμενος ένα μαζί Του. Έφθασε μέχρι τήν Γεωργία, ταξιδεύοντας και προσπαθώντας νά κηρύξει και νά διαδόσει τό φώς και τήν αλήθεια του Χρι-

στοῦ. Μάλιστα σ' αὐτήν τήν ἐμπόλεμη χώρα ἔνοιωσε τή λαχτάρα μέσα του νά μαρτυρήσει γιά τόν Χριστό, μένοντας ἐκεῖ, ἀλλά ὁ πνευματικός του τόν συμβούλεψε ὅτι ἔπρεπε νά γυρίσει στά πνευματικά του παιδιά. Γιατί καμιά μάνα δέν θά ἐγκατέλειπε τά παιδιά της γιά νά τρέξει νά μεγαλώσει ἄλλα παιδιά. Ἐπέστρεψε λοιπόν στή Ρωσία, ἀντιμέτωπος καί πάλι μέ τίς δυσκολίες, τούς διωγμούς, τίς ζήλειες, τό μίσος καί τίς συμμορίες τῶν ληστών, πού λεηλατοῦσαν καί ἄρπαζαν τά κειμήλια τῶν ἐκκλησιῶν. Τό 1993 ἔφθασε ἡ εἰδηση ὅτι τρεῖς μοναχοί στό Ἰακκουστό μοναστήρι τῆς Ὀπτινα, στήν Κεντρική Ρωσία, πού ἀπό τό 14ο αἰῶνα ἦταν τό πνευματικό κέντρο τῆς Ρωσίας, δολοφονήθηκαν ἀγρία, μέ ἀμέτρητες μαχαιριές, τό βράδυ τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ νεκροψία ἔδειξε ὅτι ἡ δολοφονία ἦταν μέρος ἑνός τελετουργικοῦ τυπικοῦ καί τό ματωμένο μαχαίρι πού βρέθηκε εἶχε χαραγμένο τό 666. Ὅπως ὁμολόγησε ἕνας ἀπό τούς δράστες πού συνελήφθη ἀργότερα, ἐπίτηδες σκότωσαν τούς μοναχοὺς στά πλαίσια μιᾶς σατανικῆς λατρείας.

Ὁ π. Νέστορ συχνά μιλοῦσε γι' αὐτούς τούς μάρτυρες καί ποθοῦσε νά τούς ἀκολουθήσει, ποθοῦσε κι ἐκεῖνος τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Ὅταν ἕνας φίλος του τοῦ εἶπε ὅτι εἶναι καλύτερα νά ὑποφέρεις μακροχρόνια καί νά ὑπομένεις τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς, ὁ π. Νέστορ τοῦ ἀπάντησε ὅτι ὁ πόθος του γιά τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου ξεκινᾷ ἀπό τόν πόθο του νά ἀνταποδώσει στό Χριστό, ἔστω λίγο ἀπό ὅσα Ἐκεῖνος τοῦ χάρισε, δίνοντάς του ζωή, ἀφοῦ παλιά ζοῦσε ἄσωτα καί μόνον γιά τόν ἑαυτό του. Ἡ ψυχὴ τοῦ π. Νέστορα ἦταν ὄλο φωτιά. Αὐτήν τήν φωτιά τῆς πίστεως πού καίει γιά τήν ἄλλη ζωή. Δέν ἔβλεπε τόν θάνατο σάν τέρμα, ἀλλά σάν ἀρχή καί ἡ πίστη του ἦταν τόσο βαθειά, ὥστε προσευχόταν νά ὑποφέρει, νά πεθάνει, ὄχι σάν ἀποφυγὴ τῆς ζωῆς, ἀλλά γιά νά σταυρωθεῖ κι ἐκεῖνος γιά τόν Χριστό.

Τήν ἐπόμενη φορὰ πού οἱ ληστές εἰσέβαλαν πάλι στήν Ἐκκλησία του, ἀποφάσισε ὅτι ἔπρεπε νά κάτι κάτι πιό δραστικό. Ἀκολούθησε μέσα στό χιόνι τίς ροδιές ἀπό τό αὐτοκίνητο, μέχρι τά βάθη τῆς ἐρημιᾶς. Ἐνας ἄνθρωπος ξεπλήρησε τότε ἀπό τό αὐτοκίνητο καί ἄρχισε νά τόν κτυπάει. Καί πάλι ὁμως, χάρις στίς γνώσεις του στίς πολεμικῆς τέχνες, κατάφερε νά τόν ἀποφύγει καί νά κρατήσει τό νούμερο τοῦ αὐτοκινήτου. Ἔτσι ἡ ἀστυνο-

μία βρῆκε τούς ληστές καί οἱ εἰκόνες ἔπεστράφησαν στή θέση τους. Ἡ μαφία ὁμως πού συντηροῦσε αὐτές τίς συμμορίες ἦταν πολύ δυσραεστημένη καί βασικά συνέχιζε τίς λεηλασίες καί τίς κλοπές. Ἄρχισαν παράλληλα καί ἀπόπειρες δολοφονίας τοῦ π. Νέστορα, ὁ ὁποῖος κάθε βράδυ φύλαγε σκοπιὰ στήν ἐκκλησία γιά νά μὴν κλαποῦν οἱ πολύτιμες εἰκόνες.

Ἐνα βράδυ κουνκουλοφόροι, μέ πυροβόλα, τοῦ ἐπιτέθηκαν μέσα στήν ἐκκλησία, ἀλλά ἐκεῖνος γλύτωσε φεύγοντας ἀπό τό παράθυρο στό σημεῖο ἀκριβῶς πού λίγο ἀργότερα ἔμελε νά μαρτυρήσει. Ὁ π. Νέστορ καταλάβαινε ὅτι κάθε μέρα μπορεῖ νά ἦταν καί ἡ τελευταία του. Μέ περισσότερο ζῆλο ἔδινε στόν καθένα ἀπό τούς ἐνοριτες του τήν ἴδια του τήν ψυχὴ κι ἐκεῖνοι ἔτρεχαν κοντά του, βρίσκοντας παρηγοριά. Κάποιες φορές ἀπομονωνόταν γιά δύο μέ τρεῖς μέρες, θέλοντας νά νηστεύει καί νά προσευχηθεῖ, παίρνοντας ἔτσι δύναμη γιά νά συνεχίσει. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἄσκηση, ὁ ζῆλος καί ἡ ἀγάπη του στόν Θεό καί στόν ἄνθρωπο τοῦ χάρισαν μιὰ ἀπλότητα πού προερχόταν ἀπό τήν ἐμπιστοσύνη του στό Θεό. Δέν φοβόταν τίποτα. Ἦταν σπάνιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔδωσε ὀλοκληρωτικά τόν ἑαυτό του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εἶχε σπάσει “τόν τοῖχο” πού ἀπομονώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό κι ἔτσι ὁ Θεός ἔγινε μιὰ ζωτικὴ δύναμη μέσα του. Ὅπως δηλώνει ἕνας ἀπό τούς φίλους του, συχνά ὁ π. Νέστορ ἐπαναλάμβανε “νά ὑποφέρεις γιά τόν Χριστό, αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη χαρά”. Μιλοῦσε γιά τόν ἀόρατο πνευματικὸ πόλεμο πού ἐνεργεῖται στίς ἡμέρες μας καί δήλωνε ἔτσι ἔτοιμος γιά τό θάνατο. Ἦταν 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1993 ὅταν ὁ ἱερομόναχος π. Νέστορ βρέθηκε νεκρός ἔξω ἀπό τό παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του μέ τό λαμὸ κοιμμένο καί μέ πλῆθος μαχαιριές. Ἡ δολοφονία του δέν ἦταν ἀπλὰ ἐκδίκηση, ἀλλά μιὰ στρατηγικὴ κίνηση γιά τόν πνευματικὸ πόλεμο πού διεξάγεται σέ ὀλόκληρο τόν κόσμο.

Ὅσο οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους αὐξάνουν, τόσο τό Φῶς γίνεται πιό ὀρατό. Ἡ ζωὴ τοῦ ἱερομονάχου π. Νέστορα δέν δηλώνει ἦττα, ἀλλά θρίαμβο στή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Τό μαρτύριο γιά τήν ἀλήθεια εἶναι τό μεγαλύτερο ὕψος πού μπορεῖ νά φτάσει ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἱερομόναχος π. Νέστορ μεταβέβηκε ἀπό τόν θάνατο στή ζωὴ σέ ἡλικία μόλις 33 ἐτῶν, τήν ἴδια ἡλικία πού εἶχε καί ὁ Χριστός μας ὅταν σταυρώθηκε...

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

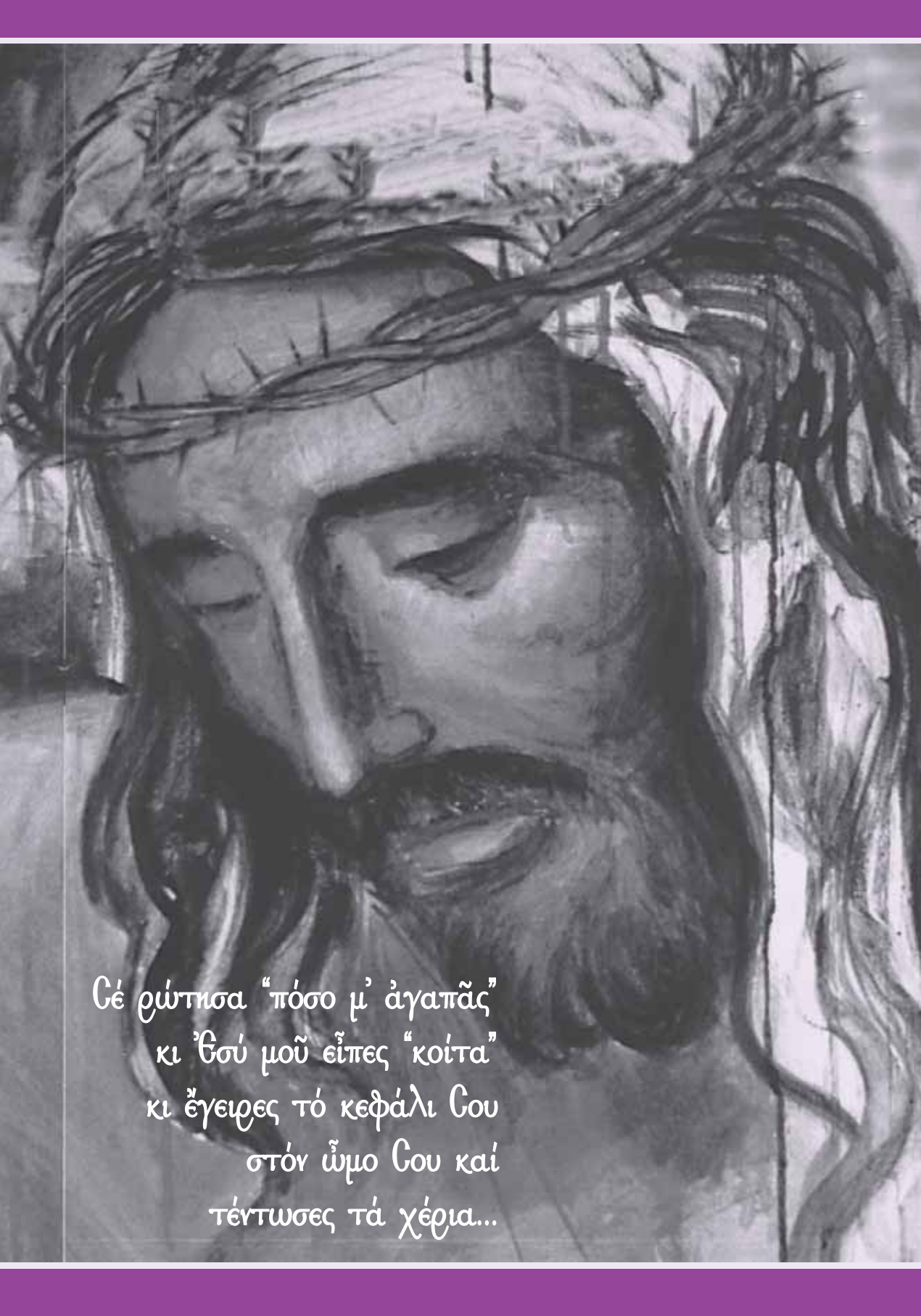
Λόγος στό Σταυρό καί στό Λιστί

Θέλεις νά μάθεις καί ἄλλο κατόρθωμα τοῦ σταυροῦ; Σήμερα μᾶς ἄνοιξε τόν παράδεισο πού ἦταν κλεισμένος πάνω ἀπό πέντε χιλιάδες χρόνια. Γιατί τήν ἡμέρα αὐτή καί τήν ὥρα ἄνοιξε ὁ Θεός τίς πύλες του στό ληστή καί πραγματοποίησε ἔτσι δύο κατορθώματα: πρῶτον, ὅτι ἄνοιξε τόν παράδεισο καί δεύτερον, τό ὅτι ἔβαλε μέσα τό ληστή. Σήμερα μᾶς ξανάδωσε τήν παλαιά μας πατρίδα, σήμερα μᾶς ξανάφερε στήν πόλη τῶν προγόνων μας καί προσέφερε κατοικία σ' ὀλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος. Γιατί εἶπε ὁ Κύριος (στό ληστή): "Σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν Παράδεισο". Τί λές; Σταυρώθηκες καί καρφώθηκες καί ὑπόσχεσαι παράδεισο; Ναι, λέει, γιά νά γνωρίσεις καλά τή δύναμη πού ἔχω ἀκόμη καί πάνω στό σταυρό. Ἐπειδή λοιπόν εἶναι λυπηρό τό γεγονός πού ἔγινε καί γιά νά μὴ στρέψεις τήν προσοχή σου στή σταύρωση, ἀλλά νά γνωρίσεις τή δύναμη τοῦ Ἐσταυρωμένου, γιαντό κάνει πάνω στό σταυρό τό θαῦμα αὐτό, γεγονός πού δείχνει ὀλοφάνερα τή δύναμή Του. Γιατί μπόρεσε νά μεταστρέψει τήν πονηρή διάθεση τοῦ ληστή ὄχι τήν ὥρα πού ἀνέστησε κάποιον νεκρό, οὔτε ὅταν πρόσταξε τή θάλασσα καί τούς ἀνέμους, οὔτε ὅταν ἐξεδίωκε τούς δαίμονες, ἀλλά μέ τή σταύρωση καί τήν προσήλωσή Του στό σταυρό, μέ τίς βρισιές καί τούς ἐμπτυσμούς καί τούς χλευασμούς καί τίς κακολογίες, καί ὀλόκληρη τή δημιουργία συγκλόνισε (κατά τήν ὥρα τῆς σταύρωσής Του) καί ῥάγισε τίς πέτρες, καί τήν ψυχὴ τοῦ ληστή πού ἦταν σκληρότερη ἀπό τήν πέτρα συγκίνησε καί τῆς ἔδωσε ἀμοιβή γιαντό: γιατί εἶπε: **"Σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν παράδεισο"**.

Φρουροῦσαν τόν παράδεισο τά Χερουβίμ,

ἀλλά Ἐκεῖνος εἶναι ὁ Κύριος τῶν Χερουβίμ. Ἐκεῖ περιστρέφονται πύρινα ξίφη, ἀλλά Ἐκεῖνος εἶναι ἐξουσιαστής καί τῆς φωτιᾶς καί τῆς κολάσεως, καί τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Ἄν καί κανένας βασιλιάς δέ θά ἀνεχόταν ποτέ κάποιον ληστή ἢ κάποιον ἄλλο ὑπήκοο του νά καθίσει δίπλα του καί μ' αὐτόν τόν τρόπο νά εἰσέλθει μαζί του σέ κάποια πόλη, ὁ Χριστός ὁμως τό ἔκανε αὐτό καί εἰσερχόμενος στήν ἱερή πατρίδα (τόν παράδεισο), παίρνει μαζί Του τόν ληστή, ὄχι γιατί περιφρονοῦσε τόν παράδεισο, οὔτε γιατί ἤθελε νά τόν προσβάλλει μέ τήν παρουσία ἐκεῖ τοῦ ληστή, ἀλλά περισσότερο γιά νά τόν τιμήσει. Γιατί τιμῆ ἦταν γιά τόν παράδεισο νά ἔχει τέτοιο Κύριο, πού ἀξίωσε καί τόν ληστή νά ἀπολαύσει τή χαρὰ τοῦ παραδείσου. Γιατί καί ὅταν εἰσήγαγε τελῶνες καί πόρνες στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, δέν τό ἔκανε αὐτό μέ πρόθεση περιφρόνησης, ἀλλά περισσότερο μεγάλης τιμῆς, ἀποδείχνοντας ὅτι τέτοιος εἶναι ὁ Κύριος τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὥστε νά κάνει τόσο ἐκλεκτούς τίς πόρνες καί τούς τελῶνες γιά νά φανοῦν ἀντάξιο τῆς τιμῆς καί τῆς εὐεργεσίας πού προσφερόταν ἐκ μέρους Του. Καί ὅπως θαυμάζουμε πάρα πολύ ἓνα γιατρό, ὅταν δοῦμε νά θεραπεύει τήν ἀσθένεια καί νά ἐπαναφέρει τήν ὑγεία σέ ἀνθρώπους πού πάσχουν ἀπό ἀνιάτες ἀσθένειες, ἔτσι εἶναι δίκαιο νά θαυμάζουμε καί τό Χριστό, ὅταν θεραπεύει ἀνιάτες πληγές, ὅταν ἐπαναφέρει σέ τέτοια ψυχική ὑγεία τόν τελῶνη καί τήν πόρνη, ὥστε νά θεωρηθοῦν ἄξιοι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Θά ρωτοῦσε ὁμως κανεῖς: τί τό σπουδαῖο ἔκανε ὁ ληστής γιά νά κερδίσει μετά τή σταύρωση τόν παράδεισο; Θέλεις νά σοῦ πῶ μέ συντομία τήν ἀνδρεία πράξη του; **"Ὅταν ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε, ἂν καί δέν σταυρώθηκε, τόν Κύριο, ὁ**

Σέ ρώτισα “πόσο μ’ ἀγαπᾶς”
κι ἔσὺ μοῦ εἶπες “κοίτα”
κι ἔγειρες τό κεφάλι σου
στόν ὤμο σου καί
τέντωσες τά χέρια...

ληστής πού βρισκόταν πάνω στο σταυρό, πίστεψε σ' Εκείνον. Και τό αναφέρω αὐτό ὄχι γιά νά κατηγορήσω τόν Πέτρο, πρός Θεοῦ, ἀλλά γιά νά καταδείξω τή γενναιοψυχία τοῦ ληστή. Ὁ μαθητής κάμθηκε στήν ἀπειλή μιᾶς ὑπηρετρίας, ἐνῶ ὁ ληστής ἄν καί ἔβλεπε τό πλήθος πού φώναζε καί μαινόταν καί ἔβριζε καί περιγελοῦσε, δέν ἔδωσε σημασία σ' αὐτά, οὔτε ἐπηρεάσθηκε ἀπό τή φαινομενική ἀδυναμία τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἀλλά ἀφοῦ τά παρέβλεψε ὅλα αὐτά, μέ τά μάτια τῆς πίστεως ὑπερλήθησε τά ἀσήμαντα ἐμπόδια, πίστεψε στόν Κύριο τῶν οὐρανῶν, Τόν παρακάλεσε θερμά καί μέ συντριβή Τοῦ εἶπε: “Θυμήσου μέ, Κύριε, ὅταν ἔλθεις ἐν τῇ βασιλείᾳ σου”.

Ἄς μή περιφρονήσουμε ἐπιπόλαια τό ληστή καί ἄς μή ντραποῦμε νά θεωρήσουμε δάσκαλό μας αὐτόν πού δέν δίστασε ὁ Κύριός μας νά βάλει πρῶτον στόν παράδεισο. Ἄς μή ντραποῦμε νά θεωρήσουμε δάσκαλό μας τόν ἄνθρωπο πού ἀξιώθηκε πρῶτος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νά εἰσελθεῖ στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἀλλά ἄς ἐξετάσουμε μέ προσοχή τό κάθε τί γιά νά δοῦμε τή δύναμη τοῦ σταυροῦ. Δέν εἶπε στό ληστή, ὅπως στόν Πέτρο, “Ἀκολούθησέ με καί θά σέ κάνω ἀλιέα ἀνθρώπων”, οὔτε ὅπως στοὺς δώδεκα μαθητές, “θά καθίσετε σέ δώδεκα θρόνους γιά νά κρίνετε τίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ”. Καί μάλιστα δέν τοῦ εἶπε οὔτε μία λέξη. Οὔτε ἐπέδειξε σ' αὐτόν (τό ληστή) ὁ Χριστός τή δύναμή Του μέ κάποιο θαῦμα, οὔτε καί ὁ ἴδιος ὁ ληστής εἶδε κάποιον νεκρό νά ἀνασταίνεται, οὔτε δαίμονες νά κατατροπώνονται, οὔτε τήν τρικυμισμένη θάλασσα νά ὑπακούει. Τίποτε δέν τοῦ εἶπε ὁ Χριστός γιά τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἢ γιά τήν κόλαση, ἀλλά παρόλα αὐτά ὁ ληστής ὁμολόγησε μπροστά σ' ὅλους τήν πίστη του σ' Εκείνον καί μάλιστα τή στιγμή πού ὁ ἄλλος ληστής Τόν χλευάζε. Ἐπειδή ὑπῆρχε καί ἄλλος ληστής σταυρωμένος μαζί μ' ἐκεῖνον γιά νά ἐπαληθευθεῖ ἡ προφητεία πού ἔλεγε: “συγκατελέγη μεταξὺ τῶν κακούργων”. Γιατί οἱ Ἰουδαῖοι ἤθελαν νά ξεαφανίσουν τή δόξα Του καί προσπαθοῦσαν μέ κάθε τρόπο νά Τόν προσβάλλουν μ' αὐτά πού ἔκαναν, μά ἡ ἀλήθεια ἔλαμπε ἀπ' ὅλες τίς πλευρές καί πλήθαινε μ' αὐτές τίς ἀντιδράσεις τους.

Τόν χλευάζε λοιπόν ὁ ἄλλος ληστής. Εἶδες,

ληστής ὁ ἓνας, ληστής κι ὁ ἄλλος. Καί οἱ δύο στό σταυρό, καί οἱ δύο ἔνοχοι λητείας καί ἄλλων κακῶν πράξεων. Ἀλλά δέν εἶχαν καί οἱ δύο τό ἴδιο τέλος. Ὁ ἓνας κληρονόμησε τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί ὁ ἄλλος πῆγε στήν κόλαση. Ἔτσι ἔγινε καί χθές: μαθητές οἱ ἄλλοι, οἱ ἔντεκα, μαθητής καί ὁ Ἰούδας: ὁμοῦ, ἐνῶ ἐκεῖνοι ρωτοῦσαν τό Χριστό: “Ποῦ θέλεις νά σοῦ ἐτοιμάσουμε νά φᾶς τό Πάσχα;”, ὁ Ἰούδας ἐτοιμάζοταν νά Τόν προδώσει κι ἔλεγε: “Τί θέλετε νά μοῦ δώσετε γιά νά σᾶς Τόν παραδώσω;” Καί ἐκεῖνοι, οἱ ἔντεκα μαθητές, ἐτοιμάζονταν γιά νά περιποιηθοῦν τό Διδάσκαλο καί νά πάρουν μέρος στή θεία Μυσταγωγία, ἐνῶ ὁ Ἰούδας ἔτρεχε νά Τόν προδώσει. Ἔτσι κι ἐδῶ, ληστής ὁ ἓνας, ληστής καί ὁ ἄλλος: ὁμοῦ ὁ ἓνας Τόν χλευάζει καί ὁ ἄλλος Τόν προσκυνεῖ: ὁ ἓνας Τόν βλασφημεῖ καί ὁ ἄλλος Τόν εὐφημεῖ καί κλείνει τό στόμα τοῦ βλάσφημου λέγοντάς του: “Οὔτε τόν Θεό δέν φοβάσαι ἐσύ; Γιατί ἐμεῖς ἀπολαμβάνουμε ἄξια ἐκείνων πού κάναμε”.

Εἶδες πόσο εἶναι τό θάρρος τοῦ ληστή; Εἶδες θάρρος μολονότι βρισκεται πάνω στό σταυρό; Εἶδες πίστη σέ στιγμῆ τιμωρίας καί εὐλάβεια σέ στιγμῆ βασάνων; Ποιός λοιπόν δέν θά ἔνωθε κατάπληξη γιά τό ὅτι ἦταν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καί εἶχε τά λογικά του, ἄν καί ἦταν τρυπημένος μέ καρφιά; Καί ὄχι μόνο ἦταν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλά ἀδιαφοροῦσε γιά τά δικά του βάσανα καί φρόντιζε γιά τά βάσανα τῶν ἄλλων καί γινόταν στό σταυρό δάσκαλος καί ἐπιτιμοῦσε τόν ἄλλο ληστή λέγοντάς του: “Οὔτε τό Θεό δέ φοβάσαι ἐσύ;” Μή δίνεις προσοχή-λέει-στό ἐπίγειο δικαστήριο· ὑπάρχει Κριτής ἄλλος πού δέν βλέπεις καί δικαστήριο ἀμερόληπτο. Μή δώσεις λοιπόν σημασία ἐπειδή ὁ Χριστός καταδικάστηκε στό ἐπίγειο δικαστήριο, γιατί δέ συμβαίνουν αὐτά στόν οὐρανό. Ἐπειδή ἐδῶ, στό ἐπίγειο δικαστήριο, καταδικάζονται καί δίκαιοι, ἐνῶ ἀδικοὶ διαφεύγουν τήν τιμωρία, καί ὑπεύθυνοι ἀθωώνονται καί ἀνεύθυνοι τιμωροῦνται. Γιατί θέλοντας καί μή οἱ διακαστές κάνουν πολλά σφάλματα, εἴτε ἐπειδή δέ γνωρίζουν ποῦ βρισκεται τό δίκαιο καί ἐξαπατῶνται, εἴτε γιατί ναι μέν γνωρίζουν, ἀλλά ἐπειδή ἔχουν διαφθαρεῖ μέ τά χρήματα, πωλοῦν τή συνείδησή τους. Στόν οὐρανό ὁμοῦ τά πράγματα εἶναι διαφορετικά: ἐπειδή δίκαιος κριτής εἶναι ὁ Θεός καί

ή κρίση Του ανατέλλει σάν φως πού δέν ἐπιδέχεται καμία ἀμφισβήτηση. Γιά νά μή λείει λοιπόν ὁ ἄλλος ληστής ὅτι ὁ Χριστός καταδικάστηκε καί τιμωρήθηκε στό ἐπίγειο δικαστήριο, τοῦ ἀνέφερε τό οὐράνιο δικαστήριο καί τοῦ ὑπενθύμισε ἐκεῖνο τό φοβερό βῆμα λέγοντάς του περίπου τά ἑξῆς: Κοίταξε ἐκεῖ καί δέν θά ρίξεις καταδικαστική ψήφο στό Χριστό, οὔτε θά ἀποδεχθεῖς τήν ἀπόφαση τῶν διεφθαρμένων ἐπίγειων κριτῶν, ἀλλά θά συμφωνήσεις μέ τήν οὐράνια κρίση. Εἶδες πόσο σωστή εἶναι ἡ σκέψη τοῦ ληστή; Εἶδες τή σύνεση καί τή διδασκαλία του; Μέ μιάς πήδηξε ἄπ' τό σταυρό στόν οὐρανό. Ἔπειτα, ἀποστομώνοντάς τόν ἀκόμη περισσότερο τοῦ λέει: “Δέ φοβάσαι, ἀφοῦ καί ἐμεῖς τιμωρηθήκαμε μέ τήν ἴδια ποινή;” Τί σημαίνει τό “τιμωρηθήκαμε μέ τήν ἴδια ποινή;” Ὅτι τιμωρηθήκαμε κι ἐμεῖς κι Ἐκεῖνος μέ σταυρικό θάνατο. Μήπως δηλαδή καί σύ δέν βροίσκεσαι πάνω στό σταυρό; Βλασφημώντας λοιπόν τόν Χριστό, βλασφημεῖς τόν ἑαυτόν σου καί ὄχι Ἐκεῖνον. Γιατί ὅπως ὁ ἁμαρτωλός πού κατακρίνει ἄλλον ἁμαρτωλό, κατακρίνει τόν ἑαυτόν του καί ὄχι τόν ἄλλο, ἔτσι καί ὁποῖος βροίσκεται σέ μεγάλα βάσανα καί βλασφημεῖ τόν ἄλλο γιά τή δυστυχία του, βλασφημεῖ τόν ἑαυτόν του καί ὄχι τόν ἄλλο. “Ἀφοῦ καί μεῖς τιμωρηθήκαμε μέ τήν ἴδια ποινή”. Τοῦ διαβάζει ἀποστολικό νόμο, τοῦ λέει τά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, πού λένε: “Μήν κατακρίνετε γιά νά μήν κατακριθεῖτε”. (Ματθ. 7,1). “Ἀφοῦ καί μεῖς τιμωρηθήκαμε μέ τήν ἴδια ποινή”. Τί κάνεις ληστή; Προσπαθώντας νά ὑπερασπίσεις τόν Χριστό, τόν ἔκανες σύντροφο τοῦ ληστή; Ὅχι, λέει: θά ἀπομακρύνει τήν ὑποψία αὐτή μέ τά ἀκόλουθα. Γιά νά μήν νομίσεις ὅτι ἑξαίτιας τῆς ἴδιας τιμωρίας θεώρησε τόν Χριστό ὑπεύθυνο τοῦ ἴδιου παραπτώματος, πρόσθεσε τή διόρθω-

ση, λέγοντας: “Ἐμεῖς, δίκαια σταυρωθήκαμε, γιατί ἀπολαμβάνουμε ἄξια ἐκείνων πού πράξαμε”. Εἶδες τελειότερη ἐξομολόγηση; Εἶδες μέ ποιόν τρόπο ἔσβησε τίς ἁμαρτίες του πάνω στό σταυρό; Γιατί λέει ὁ προφήτης: “Νά ὁμολογεῖς τίς ἁμαρτίες σου, γιά νά συγχωρεθεῖς”. (Ἠσαΐα 43,26). Κανείς δέν τόν ἀνάγκασε, κανείς δέν τόν πίεσε, ἀλλά αὐτοκατηγορήθηκε λέγοντας: “Καί μεῖς δίκαια σταυρωθήκαμε, γιατί ἀπολαμβάνουμε ἄξια ἐκείνων πού πράξαμε. Ἐκεῖνος ὁμως δέν ἔπραξε κανένα κακό”. Καί μετά πρόσθεσε: “Θυμήσου με, Κύριε, ὅταν ἔλθεις στή βασιλεία σου”. Δέν τόλμησε νά πει ἀπό πρῖν τό “θυμήσου με ὅταν ἔλθεις στή βασιλεία σου”, μέχρι πού νά σβήσει μέ τήν ἐξομολόγησή του τίς ἁμαρτίες του.

Βλέπεις τήν ἄξια τῆς ἐξομολόγησως; Ἐξομολογήθηκε ὁ ληστής καί ἄνοιξε ὁ παράδεισος: ἐξομολογήθηκε καί ἔλαβε τόσο θάρος, ὥστε ἐνῶ ἦταν ληστής, νά ζητήσει τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Βλέπεις πόσων ἀγαθῶν τήν ἀπόλαυση μᾶς προξένησε ὁ σταυρός; Ἀναλογίζεσαι τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν; Μά πές μου, βλέπεις τέτοιο πράγμα; Αὐτά πού βλέπεις, εἶναι καρφιά καί σταυρός. Μά ἀκριβῶς, ὁ σταυρός εἶναι τό σύμβολο τῆς Βασιλείας. **Γιαντό ἀποκαλῶ καί τόν Χριστό βασιλιᾶ, ἐπειδή τόν βλέπω νά σταυρώνεται ἐπειδή εἶναι χαρακτηριστικό τοῦ βασιλιᾶ νά πεθαίνει γιά τή σωτηρία τῶν ὑπηκόων του.** Ὁ ἴδιος ἀνέφερε γιά τόν Ἐαυτόν του: “Ὁ ποιμένας ὁ καλός θυσιάζει τήν ψυχή του γιά τά πρόβατά του” (Ἰωάνν. 10,11). Αὐτό σημαίνει πῶς καί ὁ καλός βασιλιᾶς θυσιάζει τή ζωή του γιά τή σωτηρία τῶν ὑπηκόων του. Ἐπειδή, δηλαδή, θυσιάσε τή ζωή Του, γιαντό τόν ἀποκαλῶ βασιλιᾶ.

“Θυμήσου με, Κύριε, ὅταν ἔλθεις στή βασιλεία σου”.

Μὴν ἀπελπίζεσθε ἀπὸ τοὺς δύο λιστές ὁ ἓνας σὴνθηκε.
Μὴν ἐπαναπαύεσθε ἀπὸ τοὺς δύο λιστές ὁ ἓνας χάθηκε.
Ἄγωνίζεσθε...

Ἱερ. Λύγουστίνος

Πασχαλινές παραδοσιακές συνταγές

Υλικά (για 3 τσουρέκια)

- 1 κιλό αλεύρι για όλες τις χρήσεις
- 350 γρ. ζάχαρη
- 4 αυγά
- 1 αυγό για επάλειψη
- 300 ml γάλα
- 60 γρ. νοπή μαγιά
- 125 γρ. βούτυρο φρέσκο
- 125 γρ. βούτυρο μαργαρίνη
- λίγο μαστίχα κοπανισμένη (στή μύτη του μικρού κουταλιού)
- 1 κουταλιά σούπας μαχλέπι κοπανισμένο και λίγα αμύγδαλα ξεφλουδισμένα.

τσουρέμα!

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Διαλύουμε τη μαγιά στο χλιαρό γάλα και προθέτουμε 1 κούπα από το αλεύρι. Δουλεύουμε το μίγμα για 10 λεπτά μέχρι να γίνει λείο. Τό αφήνουμε σε ζεστό μέρος να φουσκώσει για μισή ώρα.

Κατόπιν προσθέτουμε στο φουσκωμένο αυτό μίγμα τη ζάχαρη, τὰ 4 αυγά, τό βούτυρο καί τή μαργαρίνη λιωμένα, τό μαχλέπι, τή μαστίχα καί τέλος τό υπόλοιπο αλεύρι. Δουλεύουμε τὰ υλικά αυτά όλα μαζί (συνιστάται ό γάντζος ζυμώματος) για 10 λεπτά μέχρι να γίνει ή ζύμη λεία καί απαλή. Τοποθετούμε ύστερα τή ζύμη σέ ένα βαθύ σκευός, τή σκεπάζουμε μέ μία πετσέτα καί τήν αφήνουμε νά φουσκώσει σέ ζεστό μέρος για 3 ώρες.

Μετά από τίσ 3 ώρες καί άφού θά έχει διπλασιαστεί σέ όγκο χωρίζουμε τή ζύμη στά τρία καί πλέκουμε 3 μεγάλες πλεξοűδες.

Τοποθετούμε τὰ τσουρέκια σέ ταψί στρωμένο μέ τή λαδόκολλα καί τὰ αφήνουμε νά φουσκώσουν σέ ζεστό μέρος για 45 λεπτά.

Κατόπιν τὰ αλείφουμε μέ τό αυγό, άφού τό έχουμε χτυπήσει πρώτα, βάζουμε λίγα αμύγδαλα άπό πάνω εάν θέλουμε καί τὰ ψήνουμε στους 150° για 45 λεπτά περίπου.

**Καλή έπιτυχία
καί καλό Πάσχα!**

9 ήμερο Προσκύνημα στά

Ιεροσόλυμα & ΣΙΝΑ

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ

ΑΠΟ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΜΕΧΡΙ 3 ΜΑΪΟΥ 2006

ΤΙΜΗ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ:
1000 ΕΥΡΩ

ΕΙΔΙΚΗ ΤΙΜΗ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ ΕΩΣ 27 ΕΤΩΝ:
800 ΕΥΡΩ

**ΣΤΗΝ ΤΙΜΗ
ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ:**

-Καλό ξενοδοχείο 4 αστέρων
στά Ιεροσόλυμα με πρωινό και 1
γεύμα ημερησίως.

-Μεταφορές-αεροπορικά εισιτή-
ρια και γενικώς όλα τὰ έξοδά
μας.

ΣΥΝΟΔΕΥΟΥΝ:

Ό π. Νεκτάριος
Μουλατσιώτης
μέ κληρικούς
και μοναχούς τῆς
Ἀδελφότητός του.

Γιά δηλώσεις θέσεων

στό τουριστικό γραφείο
ΚΙΤΣΑΚΗΣ ΤΟΥΡΣ Βηλαρά 2
(έναντι Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κων-
σταντίνου Ὁμοιοίας Ἀθηνῶν).
Ὅταν δηλώνετε θέσεις νά τονί-
ζετε στό τουριστικό γραφείο ὅτι
θέλετε νά συμμετέχετε μέ τό
γκρούπ τοῦ π. Νεκταρίου Μου-

λατσιώτη (Παπαροκάδες), διότι
ὑπάρχουν καί ἄλλα γκρούπ πού
διοργανώνει τό τουριστικό γρα-
φείο.

Τηλέφωνα:

(210) - 52.49.878 & 52.49.879

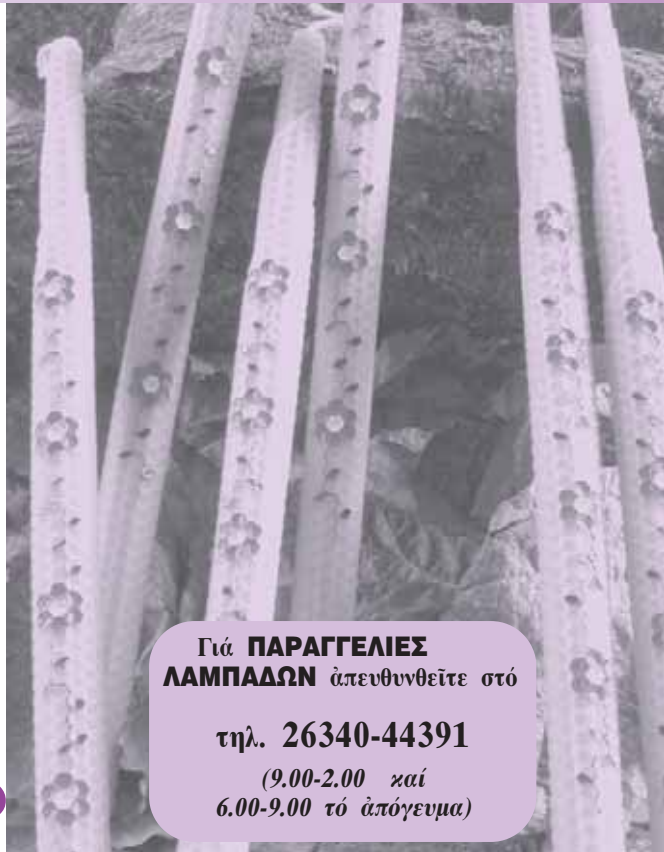
ΦΑΞ 210 - 52.49.889

**Κινητό: 6945803949 &
6944320983**

Λαμπάδες από κεριά μέ άγνό μελισσοκέρι

Κάθε χρόνο φτιάχνουμε χειροποίητες λαμπάδες από άγνό κεριά μέλισσας και τις διακοσμούμε με χειροποίητη ζωγραφική. Είναι λαμπάδες που μπορείτε να κρατήσετε στην Άναστάσιμη λειτουργία του Μεγάλου Σαββάτου τό βράδυ, αλλά και να τις προσφέρετε στην ένορία σας για τά κηροπήγια της Άγίας Τραπέζης. Μπορείτε να προμηθευθείτε από τό Μοναστήρι μας όσα τεμάχια θέλετε, βοηθώντας μέ αυτόν τόν τρόπο και τό έργο μας.

Γιά **ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ**
ΛΑΜΠΑΔΩΝ απευθυνθείτε στο

τηλ. **26340-44391**

(9.00-2.00 και
6.00-9.00 τό απόγευμα)

*Κατευθυνθήτω ή προσευχή μου
ώς θυμίαμα ενώπion σου...*

ΓΝΗΣΙΟ ΘΥΜΙΑΜΑ (Λιβάνι)

**ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ,
ΓΑΡΔΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΤΕΡΙΠΕΜ
ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ,
ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ,
ΒΙΟΛΕΤΤΑ, ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ**

Η παρασκευή αλλά και ή χρήση του θυμιάματος αφορά τόν Θεό, εις τόν Όποιον πρέπει να προσφέρουμε πάντα τό καλύτερο. Γι' αυτό για τήν κατασκευή του θυμιάματος χρησιμοποιούμε τά καλύτερα υλικά, πρώτης ποιότητας και μέ τόν παραδοσιακό τρόπο, που χρόνια τώρα κατασκευάζεται τό γνήσιο λιβάνι. Μέ τά καλύτερα υλικά, μέ προσευχή και προσοχή, ή Ίερά Μονή μας κατασκευάζει γνήσιο θυμίαμα σε πολλά άρώματα:

Τό θυμίαμα αυτό τό χρησιμοποιούμε στις ακολουθίες μας, αλλά και τό διαθέτουμε στους πιστούς που μας τό ζητούν και τό στέλνουμε ταχυδρομικώς. Όσοι θέλετε μπορείτε να απευθύνεσθε στην Ίερά Μονή μας για να σας αποστείλουμε θυμίαμα.

ΑΣΗΜΕΝΙΟ φυλαχτό

άσημένιο
φυλαχτό

-τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ
-τοῦ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
-τοῦ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ
ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

•••••

Η Ἱερά Μονή μας κατά
ἀποκλειστικότητα
κατασκεύασε ἀσημένια
μενταγιόν μέ ἄλυσιδα γιά
τό λαμό, πού εικονίζου
σέ σμάλτο τήν ΠΑΝΑΓΙΑ
μας, τόν Ἅγιό μας
ΝΕΚΤΑΡΙΟ (στήν πρώτη
ἀγιογραφηθεῖσα εἰκόνα
του) καί τόν Ἅγιο ΙΩΑΝΝΗ
Μαξιμοβιτς.

Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε, μπορούμε
νά σᾶς ἀποστείλωμε
κάποιο ἀπό αὐτά γιά νά τά
φοράτε ὡς εὐλογία.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ: 15€

+ ταχυδρομικά έξοδα

(Συσκευασία σέ βελούδινο πουργί γιά δῶρο)

Κομποσχοίνια μέ τό άσημένιο κλαδί τῆς ἑλιᾶς

Ἐνάμεσα στά κομποσχοίνια πού
φτιάχνουμε προσθέσαμε ἕνα ἀκόμα, πού
τό στολίζει ἕνα άσημένιο κλαδί ἑλιᾶς, τό
σύμβολο τῆς Ἀθήνας καί τῆς εἰρήνης.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΓΚΗ

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί,

Ἀπό τήν ἀρχή τοῦ χειμῶνα σᾶς ἀπευθύνουμε ἔκκληση γιά νά μᾶς βοηθήσετε νά βάλουμε τήν θέρμανση στόν Ἱερό μας Ναό, τῶν Ἁγίων Νεκταρίου καί Φανουρίου.

Ὅπως γνωρίζετε, τό μοναστήρι μας δέν ἔχει κάποια μόνιμα ἔσοδα καί δέν παίρνει κονδύλια, οὔτε ἔχουμε μισθοῦς, συντάξεις καί περιουσίες, ἔτσι ἡ μοναδική μας ἐλπίδα εἶναι ὁ Θεός κι ἐσεῖς πού πάντοτε μᾶς βοηθάτε. Γι' αὐτό χτυπάμε τήν πόρτα τῆς καρδιάς σας γιά μιά ἀκόμη φορά. Βοηθεῖστε μας νά βάλουμε στό ναό τήν θέρμανση γιά νά μπορέσουμε νά ἀντιμετωπίσουμε τό κρύο. Καί δέν κρυώνουμε μόνον ἐμεῖς, ἀλλά καί οἱ προσκυνητές πού ἔρχονται νά ἐκκλησιαστοῦν στό μοναστήρι. Ἐλάτε στή θέση μας καί στή θέση τῶν προσκυνητῶν τῆς Μονῆς. Εἰλικρινά θά προτιμούσαμε νά μῆν εἶχαμε φθάσει σ' αὐτή τή δύσκολη θέση,

ἀλλά ἀφοῦ δέν μπορέσαμε νά συγκεντρώσουμε τά χρήματα, ἔχουμε στηριχθεῖ ὅλες μας τίς ἐλπίδες σέ ἐσᾶς, διότι πραγματικά σκεφτόμαστε πῶς θά προσευχόμαστε μέσα στό ψῆχος καί τήν ἰγρασία.

Βοηθεῖστε μας λοιπόν ὅσο μπορεῖτε, στέλνοντας τόν ὀβολό σας, μαζί καί μία προσευχή, ὥστε ὁ Ἅγιος Νεκτάριος νά μᾶς βοηθήσει νά κάνουμε κι αὐτό τό ἔργο στό Ναό του. Μέχρι τώρα ἔχει συγκεντρωθεῖ ἕνα ἐλάχιστο ποσό γιά νά καλύψει τήν ἐγκατάσταση τῆς θερμάνσεως, γιά τήν ὁποία χρειάζονται περίπου 45.000 εὐρώ. Σᾶς παρακαλοῦμε λοιπόν μῆ μᾶς ξεχνάτε καί ὁ καθένας ἀπό ἐσᾶς ἄς βοηθήσει ὅσο μπορεῖ ἀπό τό ὑστέρημα ἢ τό περισσευμά του. Συγχωρέστε μας πού καί πάλι ἀναγκαστήκαμε νά σᾶς ἐνοχλήσουμε...

Μέ ἀγάπη καί εὐχές

Ἡ Ἡγουμένη

† Μόνικα Μοναχή

καί οἱ σύν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφές